

Учителя Петър Дънов

ЧАСЪТ НА ЛЮБОВТА

Съборни беседи

Варна 1998 г.

ЧАСЪТ НА ЛЮБОВТА

В прочетените думи от Свещената книга се съдържат велики истини. Те са велики по това, именно, че носят живот. Великото в света е животът. Съвременните хора искат да станат велики извън живота. Те мислят, че всичко се заключава във външното растене, във външното богатство и знание, във външното величие. Всъщност, величието на човека се заключава в неговия живот. Това величие иде от най-силния извор, от най-силния източник, от най-голямата сила, които изпълват Битието. Всички учени и прости знаят това нещо и го приемат като подбудителна причина, като велик подтик в живота. Този подтик носи различни имена. Някои го наричат любов, без да знаят какво нещо е любовта. Любовта ще остане неразбрата

за вечни времена. В това седи красотата на живота. И всеки, който се е опитвал да обясни, да разбере, да определи по някакъв начин любовта, той е потъвал в дълбоките \square води. Който се е опитвал да определи любовта, той е подобен на човек, който иска да носи земята на гърба си. Колкото е възможно за човека да носи земята на гърба си, толкова е възможно да се определи, какво нещо е любовта. Някой казва, че знае какво нещо е любовта. Други казват, че знаят какво нещо е мъдростта и истината. Това, което хората знаят за любовта, мъдростта и истината, са малки хапчета, които те всеки ден опитват.

Всички живи същества, от на-малките до най-големите, имат някакво понятие за любовта, но тия понятия коренно се различават едни от други. С думи любовта не се описва, тя се чувства. Първият признак, по който човек познава, че е влязъл в областта на любовта е, че в него настава дълбок вътрешен мир, какъвто никога не е изпитвал. Същевременно той изпитва в себе си подем към Великото, към Безкрайното в

света. Обаче, ако спре на това място и започне да мисли, че като е влязъл в любовта нищо друго не му трябва, в него моментално ще стане обратна реакция. Той едва е влязъл в предверието на любовта, а мисли, че всичко е разбрали. Не, от тази мисъл ще се създадат кисели чувства, които ще го спънат. Тъй щото, когато попаднеш в първите лъчи на слънцето, т.е. в зазоряването, радвай се, че то някога ще изгрее, и ти ще видиш не само неговата светлина, но и чудесата, които върши. Засега има неща скрити от човешките очи. В човешките очи има нещо, което днес е скрито за ангелите. И в ангелските очи има нещо, което е скрито за големите божества. Има неща, които са скрити даже и за най-съвършените същества. Всички трябва да се радват на онова, което е скрито за тях. Кое е скритото? Скритото, това е любовта.

Мислете сега върху въпроса за щастието. Мнозина мислят, че щастието зависи от многото. Не, щастието е закон, който еднакво обхваща и големите, и малките величини. Има случаи, когато човек може да бъде щастлив и при най-

малкото, което е придобил. Съвременните хора страдат, когато имат най-много неща, когато живеят в изобилие. За да бъде човек щастлив, не е нужно да има голям товар на гърба си. Ако носи голям товар на гърба си, човек ще охка, ще пъшка, ще страда, ще се беспокои, и в края на краишата нищо няма да придобие. Срещате хора, които цял живот мислят, тревожат се, но никакви резултати нямат. Защо? Те не мислят право. Човек трябва да мисли право. Това е възможно само тогава, когато умът му е свободен, т.е. не е обременен. Когато скърби или когато страда, човек е обременен с нещо. В този смисъл, скръбта е граница за преминаване в любовта. Когато дойде до най-голямата скръб, човек е до границата на онази любов, към която душата му се стреми. Щом мине през тази скръб, т.е. щом премине границата, душата му навлиза вече в дълбок вътрешен мир, дето любовта царува. Докато не мине тази граница, човек винаги живее във временното, в преходното. Когато някой пита, защо е необходима голямата скръб в живота, казвам: Голямата скръб е

граница, през която душата трябва да влезе в областта на великото, незнайното - във Вечния живот, в живота на любовта. Така разбрана скръбта, тя осмисля и самия живот. Само по този начин човек ще може да използва ония богатства, които седят скрити в неговия живот.

И тъй, за да се домогнете до великата любов, вие трябва да придобиете вътрешна светлина на съзнанието си. Само при тази светлина, вие ще разберете ония богатства, ония способности, ония дарби и таланти, които са вложени във вас от памти-века още. Като ги разберете, ще можете да ги разработите. Вие се движите натук-натак, лягате, ставате, като някое малко дете, което знае само да простира ръце към майка си. То мисли, че като простира ръцете си към майка си, всичката му сила е в тях. Майката се радва на тия ръчички, простиращи към нея. Но ако те цял живот се отправят към майката, най-после и на нея ще дотегне. Като расте детето, тия ръчички ще започнат да правят пакости, а това не може вече да радва майката. По същия начин и хората простират ръцете си към Господа, като

че искат да Го хванат, искат да вземат нещо от Него. Нито малкото дете може цял живот да простира ръце към майка си, нито голямото дете - човекът - може цял живот да простира ръце към Господа. Друго иска майката от детето си: тя иска да се пробуди неговия ум, неговото сърце, неговата душа и неговия дух. Друго иска Бог от човека: да се пробуди в него Божественото съзнание. Когато детето се пробуди, както майката желае, изразът на лицето, на очите в него е съвсем друг; движенията в него са живи, съзнателни. Това е силното, това е красивото, което радва майката.

Сега питам и вас: За какво сте дошли на земята? Дошли сте да изпълните волята Божия, да зарадвате Бога, че сте умни, събудени деца, готови да служите. Щом е така, трябва ли да викате, да плачете цял ден за своите нужди и неудобства? Искате да служите на Бога, да Го познаете. По какво ще Го познаете? По какво ще познаете любовта? Никой не може да познае любовта, докато не мине през най-големите противоречия и страдания в живота. Те са

границата, пред която всеки се изпитва. Злото и доброто, скърбите и противоречията, през които човек може да мине, са представени във вид на каша, която служи за граница; през нея той трябва да мине, за да влезе в любовта. Който издържи на тия страдания, той ще познае великата любов и ще вкуси от нея. Като дойде до някое страдание, до някоя несрета, човек започва да се оплаква: Господи, все на мене ли праща страдания? Защо ме товариш с това зло? Страданията представлят накитите, с които младата мома ще се накичи, за да влезе в живота. Женитбата е влизането на човека в живота. Венецът, короната, дрехите на младоженците представлят външния живот на човека. Този живот е изложен на постоянни промени. Вътрешният живот, обаче, е неизменен. Значи, животът на човека има две страни - външна и вътрешна: външна, или материалистична и вътрешна, или духовна. Тези две страни в живота на човека постоянно се сменят, а с тях заедно се менят и неговите състояния: ту скръбни, ту радостни. Скърбите и радостите

представят външната страна на живота, т.е. неговото облекло, неговата външна дреха. И наистина, когато младата мома се готви за живота, тя не може да отиде със скъсаните си дрехи, но предварително трябва да се измие, очисти и облече с нови, чисти дрехи. И най-после, тя се накичва с хубави накити и огърлици. Накитите, това са нейните добродетели, без които тя не може да влезе в живота.

Когато отивате при Бога, по същия начин и вие трябва да бъдете накичени с всичките си добродетели, с всичките дарби и способности, които са вложени във вас. Вие трябва да носите в себе си онази вяра, която горите мести. Вие трябва да бъдете накичени със смирение, кротост, въздържание, търпение и т.н. Щом имате тия накити в себе си, Бог ще ви приеме. Това всеки може да опита. Какво правят с някои хора? Турят им един накит, те го хвърлят настрани. Турят им друг, и него хвърлят. Защо? - Защото не разбират цената на тия накити. И като не ги разбират, някои казват: Дотегна ни това търпение! - Какво търпение е това? Вашето търпение може

да се нарече неволя, но не е още истинско търпение. Търпението, с което се кичат съвременните хора, представя обикновени, прости стъкълца, но не и скъпоценни камъни. Днес турите на главите си едно такова стъкълце, и на другия ден виждате, че се е изменило. Дойдете ли до търпението, то представя онзи скъпоценен камък, който вие грижливо ще пазите под вашия език. И върху този камък един ден ще бъде написано вашето име. Ако не изработите този камък, на който да бъде написано вашето име, вие не можете правилно да се развивате, не можете да станете синове на светлината. Без търпение, човек е подобен на дърво без корени. Без търпение, човек е подобен на труп, т.е. на тяло без крака. На небето сакати, хроми не приемат. На небето няма да срещнете нито един човек без крака.

Какво представлят краката? Те са символ на доброто. Както краката се движат, така и доброто в човека трябва да бъде в движение. Като гледате краката си, вие трябва да мислите за доброто, трябва да мислите за търпението, което

е свързано с доброто. Доброто пък е свързано със злото. Следователно, за да придобие търпение човек непременно трябва да се намира под влиянието на две противодействащи сили. Злото и доброто взимат еднакво участие при развитието на човека. Един ден те ще представят неговите накити. Засега злото е вън от човека, но се стреми да проникне в неговия вътрешен живот. Доброто пък е вътре в човека и не пушта злото в него, вследствие на което между злото и доброто се заражда непрестанна борба. В тази борба, злото никога ще се умори и ще се обезсили. Щом се обезсили, то ще се откаже от желанието си да проникне в дълбочините на Божествения живот, дето царува любов и вечен мир.

Тъй щото, всички трябва да знаят, че само Бог е в сила да освободи човека от злото. В дълбочината на нашата душа, в дълбочината на Битието, в дълбочината на незнайното, на неразбраното, живее Онзи, в Когото злото не може да проникне. Обаче, като се погледнат, хората се обезсърчават и казват: Окаляхме се!

- Какво лошо има в това? Докато е на земята, външно, човек всякога ще се каля, като биволите. Външно той всякога ще се праши, както се праши къщата му. Външните мазилки от човека ще паднат така, както пада мазилката на неговата къща. Външните керемиди на живота му ще паднат така, както падат керемидите на неговата къща. На земята ще настане епоха на чудеса, каквато хората никога не са преживявали. Като гледат тия чудеса, те ще пишат за тях, ще правят свои коментари и заключения. Какво по-голямо чудо от това, да дойдат спасителите на човечеството, да разрушат стените на затворите и да освободят всички затворници, които са излежали вече наказанието си? Казвате: Може ли да стане това без закон? - Може, разбира се. Има ли нещо лошо в това. Кое е по-добре: затворът да остане неповреден, или затворът да се разруши, а затворникът да излезе на свобода? Затворникът трябва да излезе на свобода, на чист въздух. Това, което е съградил, човек сам трябва да го разруши. Със своите отрицателни мисли и чувства, със своите криви постъпки,

човек е образувал затвор около себе си и сам е влязъл в него. Щом е така, той сам трябва да събори, да разруши този затвор и да излезе вън от него, на свобода. Хората днес заминават за онзи свят и не мислят, как да се освободят от затвора, в който са влезли, но мислят, как да наредят работите си на земята.

Разправят един подобен случай за две бездетни етърви. Едната от тях, 60-65 годишна, заболяла и била вече пътница за онзи свят, но извикала при себе си етърва си и □ казала: Слушай, оставила съм една от нашите тенджери при съседката ни. Иди да я вземеш, да не остане у нея. Питам: Защо □ е тенджерата на тази умираеща? Тя не мисли, че трябва да се освободи от затвора, а започнала да се грижи за една тендера. Много тенджери имате забравени по съседите, но и да ги вземете, положението ви с това няма да се подобри. Няма дом в България, който да няма тенджери. Ако българите имаха толкова добродетели, колкото тенджери, добри хора от тях нямаше да има.

Христос казва: Иде час, когато истинните

поклонници ще се поклонят на Бога в дух и истина". Това положение е свързано с великото разбиране на любовта. Щом разбере любовта, човек ще разбере и страданията. Иначе, при всяко страдание той ще се обезсърчава и ще казва: Няма спасение за мене! Докато мисли така, той не ще намери в себе си възможности за своето спасение. Който мисли, че е спасен и уповава на външния живот, той всякога може да бъде изненадан. Всички изненади, на които хората се натъкват, се дължат на тяхното външно разбиране на живота. Следователно, ако искате да нямате изненади, вие трябва да се стремите към вътрешното, към Божественото разбиране на живота. В Божествения живот няма скърби и страдания, няма противоречия и недоразумения между хората. Там всички живеят в единство и пълно съгласие. Там всяко живо същество представя уд от великия Божествен организъм. Там няма болести, няма сиромашия, няма несгоди. Достатъчно е човек само да си помисли, че живее при Онзи, Когото обича, за да изчезнат моментално всички неприятности,

дошли в него отвън. Хората на земята имат брашно, имат вода, но хляб не могат да си направят. Те ходят от фурна на фурна да търсят хляб и казват: Гладни ще умрем! Не, пресейте брашното си, сипете в него вода, замесете го, оставете го да втаса и го опечете. Ще имате, топъл, пресен хляб. Няма защо да ходите по фурните да се молите за едно-две кила хляб.

Казва Христос: "Който пие от водата, която аз ще му дам, няма да ожадне във веки. Тя ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен". Христос подразбирал живия хляб и живата вода, които идат отвътре. Живият хляб представя Словото Божие. Един ден посетих един болен, който ми каза: Учителю, заминавам за онзи свят, умирам вече. - Че умираш, това е вярно; ти умираш в своите грехове, в своето невежество, но че заминаваш за онзи свят, лъжеш се. Ти ходил ли си в онзи свят, да знаеш, какво значи заминаване? - Какво да правя, сърцето ми е слабо. В един момент ще престане, и аз ще се намеря в другия свят. - Сърцето ти може да престане да тупа, но в онзи свят не

приемат хора, на които сърцата са престанали да тупат. Който отиде в онзи свят със сърце, престанало да тупа, той веднага се намира обратно на земята. Там не приемат хора със загаснали сърца. Ако смъртта е в състояние да уплаши человека, и той престане да чувства, да мисли и да действа, по никой начин няма да го приемат на небето.

Когато смъртта дойде при някой човек, той трябва да е готов на борба с нея. Господ ще му каже: Дръж се добре! И той ще започне борбата: той ще държи, тя ще държи; той отгоре, тя отдолу; после, тя отгоре, той отдолу, докато най-сетне той я победи. В тази борба ще има падане, ставане, каляне, късане на дрехите, докато най-следи човек стъпи върху нея, победи я и каже: Да знаеш, че няма да ти се подам! Герой трябва да бъде човек! Бог иска герои хора. Страхливият няма да наследи Царството Божие. Мнозина искат да се борят с дявола, но ги е страх от рогата му. Не, хванете дявола за рогата и не се плашете! Ако ви е страх от вълка, дръжте го за устата. Ако ви е страх от змията, дръжте я за щията. Вълкът,

змията, това са вътрешни състояния в човека, от които той се страхува. Някой се страхува от най-малкото страдание. Дойде ли ви някакво страдание, кажете си: Добре дошло това страдание! То ще ми даде възможност да опитам Божията сила. Когато Давид се би с Голиата, той взе със себе си своята прашка, а Голиата носеше своето остро копие. Запита го Голиат: Защо излизаш пред мене с тази прашка, като пред куче? Давид му отговори: Ти излизаш пред мене със своята сила, а аз - с името Божие. Ще видим, кой от двамата ще победи. Давид отправи с прашката си едно камъче в челото на Голиата и го повали на земята.

Като четете историята на Давида, вие се учудвате на неговата сила и простота, чудите се на смелостта му да се бие с Голиата. Как мислите, само Давид ли се е борил с Голиата? Вие трябва да знаете, че на всеки човек предстои да се бори с Голиата в себе си. При това, той трябва да излезе срещу него гърди с гърди, а не да върви след него и да очаква после кръст за храброст. Всеки човек ще мине през изпитанията

на Давида, на Йосифа. Лесно е да се каже, че Йосиф станал пръв в Египет. Обаче, докато дойде до това положение, той трябваше да бъде изкушаван от жена и да издържи изкушението. Той беше наклеветен, заради което трябваше да лежи две години в затвор, и след това да бъде освободен и повдигнат като първенец в Египет. Какво правят съвременните религиозни хора? Като им дойде някакво малко страдание, или изпитание, те започват да се оплакват, че им дотегнали страданията, че не могат повече да носят. Казвам: Чакайте, братя, вашите страдания са едва една педя над земята. Те трябва да се увеличат толкова, че да минат над главите ви. - Ама тогава ще се удавим. - Ако искате да не се удавите, ще се научите да плавате. - После? - После ще си намерите един здрав, мореходен параход и ще се качите на него. Като дойдат големите бури, вие ще бъдете на своя параход, с който ще минете морето на големите страдания и ще стигнете благополучно до спасителния бряг, който наричате "бъдещ живот". Всички трябва да бъдете готови, да минете това море без

страх, с упование и вяра в Бога.

Съвременните хора, особено религиозните, говорят за небето, описват го. Те говорят и за бъдещия живот, и него рисуват, но всички тия описания са верни, колкото са верни фантастичните картини, представени на кинематографа. Казано е в Писанието: "Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил на онези, които Го любят". В този смисъл, който се наеме да опише бъдещия живот, той не познава истината. Де седи силата на героя: в оръжието му, или в самия него? Оръжието на героя е само външно условие, външно пособие, а силата на героя се заключава в ума, сърцето и волята му. Всеки герой трябва да има оръжие, но какво? - Вътрешно оръжие. И в Писанието е казано: "Вземете меча си!" Мечът е Словото Божие, с което всеки герой трябва да се огражда, като с броня.

За да се справяте със страданията, с мъчнотиите и изпитанията в живота си, вие трябва да придобиете търпение. Казва се, че Бог е дълготърпелив. В това отношение човек трябва

да бъде подобен на Бога, да проявява търпение като Неговото. Без търпение никой не може да разреши задачите на своя живот. Вие падате, ставате, каляте се, чистите се, а Бог поглежда към вас със снизходжение, търпи, чака деня, когато ще се изправите и ще тръгнете смело в Божествения път. Като не можете да оправите някоя работа, вие се обръщате към Него с молба да продължи малко времето, докато я свършите. Обещавате, но не изпълнявате. Ако всеки отвори книгата на своя живот, ще види, че тя е пълна с безброй дадени обещания, но неизпълнени. Всеки лист от тази книга е написан само с дадени и неизпълнени обещания. Въпреки това, Бог никого не е изпъдил от Себе Си. Той все още вярва на хората. Понякога, като метод за изправяне, временно само, Той ще изпъди някого от Себе Си, и когато се разкае, Бог отново го приема.

Питам: Трябва ли след всяcko това, човек да върви в стария път, по стария начин, да не изпълнява обещанията си? Слабата страна в човека седи в това, че не изпълнява думата си.

Како нещо, обещае пред Бога да извърши известна работа, но като се намери пред някои затруднения, веднага се отказва, под предлог, че слаб е като човек, че условията били тежки и не може да ги преодолее и т.н. Не, за дадено обещание пред Бога, никакви извинения не се приемат. Бог изпраща при вас един ангел, в положението на просек, да му дадете малко хляб, а вие го пъдите, под предлог, че имате важна работа, че сте професор в университета и трябва да предавате лекцията си. - Ако бяхте приели просека в дома си, вие щяхте да научите от него повече, отколкото от лекцията, която ще предадете на студентите си. Какво ще предадете на учениците си? Ще им разправяте за болестите, за причините за болестите, а именно, за бацилите, които ги предизвикват. Според мене, в света съществуват три главни и страшни бацили: първият бацил е бацилът на непослушанието, вторият - на безверието, а третият - на лъжата. Тези са най-страшните бацили, които пречат на човека да влезе в рая. Някой се зарази от непослушание, направи някаква погрешка,

усъмни се, а след това изпада в пълно безверие и започва да си служи с лъжата. Той казва: Не вярвам вече в Господа. - Ти не си разбрал Господа. Ти си дал място на отрицателните бацили в себе си и мислиш, че това са твои състояния. Като говоря за послушанието, имам предвид абсолютното послушание пред Бога, към Онзи, Който ни е създал, а не към хората. Най-малкото непослушание, или колебание към думите на Бога, са условие да се лишите от познаването Му. Дойдете ли до послушанието към Бога, ще бъдете смели и решителни. Най-малкото колебание, най-малкото спиране подразбира загуба в главното сражение.

Значи, човек трябва да се пази от бацилите на непослушанието, на безверието и на лъжата. Щом дойде до вярата, той трябва да бъде категоричен, да не се съмнява в Бога, да не пита, защо светът е създаден, има ли някакъв смисъл в това създаване. Един добър български свещеник ми казваше: "Чудно нещо, каквато добра дума кажа, каквото добро направя някому, веднага нещо в мене ми казва: Какво си тръгнал

да заблуждаваш хората? Какво мислиш да правиш? Ти ли един се намери да правиш добрини? Като чуя този глас, веднага се отказвам от намерението си. Не, щом сте намислили да направите едно добро, не отстъпвайте. Малкият вятър не трябва да ви спира от целта, към която се стремите. Каквите ветрове и бури срещате на пътя си, не се отказвайте от доброто, което сте намислили да правите, колкото малко да е то.

Казано е: "Иде час и сега е". За какво иде този час? Този час иде, за да проявите любовта. Как ще я проявите? Като се освободите от непослушанието, от безверието и от лъжата. Това изисква новото учение, това изисква животът, това изисква любовта. Докато се подавате на непослушанието, на безверието, на лъжата, никакви нови идеи не могат да ви стимулират в живота. Човек трябва да се освободи от отрицателните влияния на тия бацили, и тогава, при каквите изпитания да се намери, да каже: Всичко в света може да се измени, но Бог - никога. Той е абсолютен, неизменен. В человека противоречия съществуват, но в Бога - не.

Каквото Бог ви е казал да направите, изпълнете го. Дръжте думата *Му свещено!* И светът да се събори, изпълнете думата *Му!* Никаква лъжа - ни бяла, ни черна, никакво безверие, никакво непослушание! Аз не говоря само за външните прояви на человека, но имам предвид и неговите вътрешни прояви. Следователно каквато погрешка да направите, малка или голяма, не се стремете да я покривате. Изнесете я пред себе си, като пред справедлив съдия, и правилно я отсъдете. Щом съзнаете погрешката си, изправете я, без никакво самоосъждане. Какво правят съвременните хора? Мнозина от тях, като направят някаква погрешка, бързат да я замажат отгоре, да я скрият и от себе си. Не правете втора погрешка. Това е лъжа, от която трябва да се освободите. Ако не изправите погрешката си, утре ще дойдат ангели от небето и ще ви поставят на такива изпитания, че всички лъжи ще излязат навън. Каквато погрешка и да видите в себе си, не я скривайте, извадете я навън и изчистете дрехата си, да няма никакво петно. Дрехата, с която ще влезете в другия свят, трябва

да бъде чиста, бяла, светла.

Сега, като говоря за чистотата, не смесвайте външната чистота с вътрешната. Вие трябва добре да разбирате външното и вътрешното естество на человека. Външно, човек ще бъде едно, а вътрешно - друго. Външният и вътрешният живот са в пълен контраст помежду си. Има случаи, когато външно някой човек е беден, нечист, грешен, но вътрешно е богат, чист и праведен. И обратно: друг някой външно е богат и чист, а вътрешно е сиромах и нечист. Такъв пример имаме в Евангелието, дето се представят два образа в лицето на богатия, който се ползва с уважението на всички, и бедния Лазар, който живял при входа на богатия дом, и то болен, покрит с рани, гладен, изоставен от хората. Като минавал покрай Лазара, богатият поглеждал към него с презрение и се запитвал: Защо ли Бог търпи този грешник на земята? Но какъв бил краят на тия два живота? Лазар умрял и го занесли в рая, в Божествения живот. След него умрял и богатият, но него занесли на мястото на мъчението. Казвам: Не се самоизмамвайте от

външната обстановка на нещата. Външният живот не е истинският. Любовта не съди нещата само по техния външен изглед. Тя има съвсем друга мярка за нещата.

Мнозина се спират върху външния си живот и казват: Голям грешник съм! - Радвам се, че си грешник. Съзнанието ти се е пробудило, ти виждаш своя външен живот и намираш, че си грешен. Невъзможно е човек външно да не се окаля. Докато се движи между хората и им помага, невъзможно е да остане чист. Това е външната страна на живота. Тя не трябва да ви смущава. Щом се окаляте, ще отидете при най-чистия извор на живота да изперете дрехата си, преди още слънцето да е залязло. Някои се перат сутрин. Не, когато тръгвате за другия свят, вие ще се перете един час преди залязване на слънцето. Сутрин ще отивате на работа, а надвечер ще се перете. Гледате някоя жена, станала рано и започнала да пере. Цял ден пере тя, но работите \square не се оправят. Ако привечер започне да пере, тогава само работите \square ще се оправят. С утринното пране светът не може да

се оправи.

“Иде час и сега е, когато истинните поклонници ще служат на Бога в дух и истина.” Желая и на вас да служите на Бога в дух и истина на любовта, в дух и истина на мъдростта, в дух и истина на самата истина, която носи свобода за човешката душа. Като резултат на това служене, ще има следните прояви: вечен живот, знание и светлина, и свобода - неща, за които вашите души копнеят.

И тъй, всички трябва да се въоръжите с любовта, да възлюбите Господа с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила. Любовта да бъде идеал в живота ви! Само чрез любовта можете да преодолеете мъчнотиите и страданията.

Т.м.

1. Съборна беседа от Учителя, държана на 19 август 1934 г. 5 ч.
София - Изгрев

И ПОМАЗА

„И това като рече, плюна на земята, и направи кал от плюнката, и помаза с калта очите на слепия.“ (Йоан 9:8)

“И помаза.” Аз взимам положителната страна на думата “помаза”.

Сега ще ви дам няколко мисли, потребни за живота ви. Жivotът е реалност, която се нуждае от нещо съществено. Той има външна страна, изразена в безброй залъгалки; той има и вътрешна страна, свое вътрешно, дълбоко предназначение. Философите определят вътрешното предназначение на живота по един начин; религиозните хора - по друг начин; учените - по трети начин. Обаче, каквито обяснения и да се дадат за вътрешното предназначение на живота,

той се осмисля само при любовта. Както и да се гледа на живота, той се осмисля само при любовта, при мъдростта, която носи светлина и знание, и при истината, която носи свобода. Значи, на първо място седят любовта, мъдростта и истината, от които произтичат животът, знанието и свободата.

Когато се говори за истината и за свободата, мнозина дават различни определения. Какви са техните определения, не е важно. Че някой философ се произнася за моя вкус, и това не е важно за мене. Какво аз чувствам, какво аз усещам, когато вкусвам някакъв плод, това е важно за мене. Това е говор, език на природата. Думите на философа не определят моя вкус, но езикът ми го определя. Взимам нещо в устата си, вкусвам го и казвам: Сладко е това нещо. Сладчината с думи не се определя. Външно може само да се опише, но не и да се определи. Сладостта не е нито бяла, нито черна. Тя може да има някакъв цвят, бял или черен, както има бяло и черно или червено вино, но цветът не определя сладостта на виното. Някой път бялото

вино може да бъде горчиво, и обратно: някога черното вино може да бъде горчиво.

Животът има своя опитна страна, към която човечеството трябва да се отправи. Това е неизбежно. Никаква философия не е в сила да измени този път. Рано или късно, желаят или не, хората ще влязат в този път. Мнозина от тях са дошли вече до положението на апостол Павла, а другите по-късно ще дойдат до това положение, но един ден всички ще кажат като него: "Не се рита срещу оsten!" Кога каза тия думи апостол Павел? - Когато падна от коня си. Повечето от съвременните хора са падали вече от своя кон. Съвременните учени и философи разискват върху живота, развиват ред теории, без да имат предвид, че не са господари на положението. Един Господар съществува в света, към Когото те трябва да окажат пълно послушание и да поставят живота си на солидна основа. Те искат от другите послушание, но трябва да има на какво да го базират; искат от другите любов, но трябва да знаят, на какво да я поставят; искат знания, свобода, но също така трябва да има на

какво да ги поставят. Хората се нуждаят от принципи, общи за всички. Те се нуждаят от Правда, която да не се мени.

Казвате: Де можем да намерим живота - в младите, във възрастните, или в старите? Животът не е нито в младите, нито във възрастните, нито във старите. Това са преходни фази на живота. Защо? - Защото младите оstarяват, възрастните се изменят, а старите умират. Питам: Де е тогава постоянството? Виждате някое малко дете и казвате: Дете е това! - Де е детето? В онова малкото, нежно дете, което се държи с двете ръце за майка си? Утре същото това дете израства и нарича майка си "старуха". Според мене, това не е дете. Де отиде онова чисто, детско съзнание? За мене туй е неразбрано, но нищо от това. Неразбраните неща са красиви. Някой казва, че не разбира живота. Животът не може да се разбере в отделните прояви на хората. Какво ще разберете от живота на пияния? Ако се напиете като него, цяла нощ ще падате по улиците, ще ставате, и като станете сутринта, ще се видите цял окалян, нечист. Какво знание сте

придобили? Не само, че нищо не сте придобили, но сте изгубили нещо, усещате се унижен. Когато хората искат да разберат, какво нещо е Господ, те не знаят, на какво опасно място се натъкват. За незнаещите, за невежите, Бог е огън поядващ; за знаещите, Той е знание и светлина; за любещите, Той е мир, радост и веселие; за свободните, Той е простор; за грешните, Той е ад и мъчение.

Мнозина говорят за ада, описват го като място на мъчение, като страшен съд за лошите дела на хората. - Колкото да е страшен този ад, той не е по-страшен от ада на земята. Истинският ад е на земята. Де, именно, се намира този ад? Той е в човешкото тяло: в изкривения човешки ум, човешко сърце, човешка воля. Той се изразява в неправилните отношения между хората, в недоверието, което имат един към друг. Адът е в обществата, в народите, които се използват едни други: силният използва и тъпче слабия. Адът съществува и в цялата природа: растения, животни, от най-малки до най-големи, се изтезават, измъчват едни други. Наблюдавате

под микроскоп, с три хиляди пъти увеличение, някое малко същество, и то се стреми да нападне друго някое, да го изяде. Злото съществува между всички живи същества, като започнете от микроскопическите и дойдете до човека. И човек, такава малка буболечица в сравнение с великите, напреднали същества, се хвърля върху по-слабите от него и ги унищожава по различни начини. След всичко това той мисли, че може да излезе от него нещо. Ще кажете, че това, което хората вършат, е от любов. Възможно е, но те трябва да се повдигнат, да дойдат до новото съзнание, до новия живот. Казано е в Писанието: "Иде час, когато всеки, който те убие, ще мисли, че служба принася на Бога". Значи, той ще мисли, че върши нещо велико. Обаче, в Божиите закони е казано: "Не убий!" Христос казва: "Люби близния єи!" Христос е казал още: "Люби врага си!" Само силният, само любещият може да обича врага си.

Разправят, как един англичанин калил волята си при един индийски факир, от когото взимал уроци. Двамата заедно отишли в една гора, дето

имало змии, тигри, лъвове. Факирът седнал на един камък, скръстил краката си и така силно концентрирал мисълта си, че нищо не било в състояние да го разсее. Покрай него минавали зверове, змии, но не го докосвали: минавали заминавали, като че не го забелязвали. Англичанинът го запитал: Как можеш да бъдеш толкова спокоен? Не виждаш ли как зверовете минават покрай тебе? - Виждам всичко, но гледам силно да концентрирам мисълта си, да не изгубя равновесие. Ако за момент само изгубя равновесието си, ще хвръкна от този камък - нищо няма да остане от мене. Казвам: Ако и вие, по същия начин, седите на един камък и мислите само за Бога, никакъв звяр не може да ви засегне. Покрай вас ще минават вълци, мечки, тигри, но нищо няма да ви направят. Ако не мислите за Бога, всички зверове ще ви нападнат, и от вас нищо няма да остане.

Често се говори за нещастията, за страданията на хората, и всички се запитват, защо са тия страдания и нещастия? Има един пробен камък, с който човек се изпитва в живота. Този пробен

камък е страданието. Докато не е страдал, докато не е опитал нещо, човек не може да говори за знания. Щом преживее, опита и пострада за нещо, в тази област човек придобива знания. Следователно, всяко нещо, което е опитано, преживяно и дало резултат, това е знание. Стражар води в участъка един набожен, добър човек и го ругае, нарича го идиот, мисли, че той нищо не разбира. Набожният човек върви пред стражара, но по едно време се обръща към него и му казва: "Братко, моля ти се, освободи ме за малко. Тук някъде ще се отбия, трябва да свърша една работа." - Добре ще те почакам. Добрият човек се отбил малко настрана и започнал да се моли: Господи, моля Ти се, помогни ми в този случай! Много пъти съм Те слушал, много пъти Си ми помагал, покажи и в този случай, че не съм идиот, че Ти живееш в мене, и аз мисля чрез Тебе. Покажи силата си на този стражар, покажи я и на мене! Като се върнал при стражара, последният му казал: Как ме нарече ти? Братко ли ми каза? Бог наш Баща ли е? Щом е тъй, отказвам се да те водя в

участъка. Бих желал да бъда като тебе. Хващат се двамата под ръка и тръгват заедно. Сега, могат и двамата да ни заведат в участъка. Готов съм на всичко!

Казвате: Как можа този човек да се обърне към Бога толкова скоро? - Това не става всякога, не става изведнъж. Когато се намерите в някаква мъчнотия, направете опит да видите, какъв резултат ще имате. Ако Бог живее във вас, всичко може да стане. Аз взимам практическата страна на живота. Ще кажете, че Бог е отвлечено понятие. Бог се проявява като велик стремеж, като благородство във всички хора, във всички народи, и то не само в хората, но и в животните, и в растенията. В сладките плодове има известно съзнание, по-високо от това на другите растения, заради което те са готови да жертвват нещо от себе си. Горчивите плодове, обаче, не са просветени, нямат любов в себе си, вследствие на което образуват горчивите сокове.

Сега ще направя характеристика на няколко народа, да видите, какво е нужно на човека. Човек трябва да има благородството на

англичанина, щедростта на американеца изящното изкуство на обхода на французина, постоянството на германеца, издържливостта на китайца, съобразителността на японеца и великодушието на славянина. Тези качества трябва да легнат в основата на всеки индивид, на всяка душа. Всеки човек трябва да има ума на посветените, или, в християнски смисъл казано, всеки трябва да има ума на Христа. Мнозина мислят, че Христос не е бил учен човек. Много се лъжат те. Ако един човек може, като плюе на земята, да направи от плунката си кал, с която да намаже очите на слепия, и той да прогледа, това говори за велика, дълбока наука, на която съвременната наука би завидяла. Тази кал не е била обикновена. Още като взел тази кал с пръста си, Христос вложил нещо в нея. От пръстите *Му* излязла особена енергия. Така именно тази кал е станала животворна. Мнозина са правили опити като Христа, да направят такава кал, но не са успели. Всеки може да намаже очите на слепия с кал, но той няма да прогледа. Ще кажете, че тази кал е била

специална, намирала се е само в Палестина. Щом е така, идете още сега в Палестина, и там направете опита. Да мислите, че само в Палестина имало такава кал, то е все едно да се хвалите като онзи турчин, който казвал, че като бил в Багдат, прескачал трапове по 20 метра широки. Като го слушали да говори така, казвали му: Щом е тъй, прескочи и тук такъв трап. - Тук не мога да прескачам, защото хавата не ми позволява. - Който знае и може да направи нещо, хавата навсякъде му помага; който не знае, хавата никъде не помага.

Съвременните хора имат знания, но знанията им трябва да се приложат. За тази цел те трябва да правят опити, докато дойдат до положителни, абсолютни знания. Представете си, че някой заболее сериозно, почти на смъртно легло, или изпадне в крайна сиромашия. При това положение, нека се опита сам да си помогне. Че е болен - това не е волята Божия. Че е сиромах - и това не е волята Божия. Казано е в Писанието: "Бог не съзволява в смъртта и в греха на човека". Ако хората умират, има ред причини за

това. Какви са причините, няма сега да обяснявам. Който се е отклонил от правия път на живота, той не се нуждае от обяснение, той се нуждае от изправяне. Човек трябва да има ясна представа за себе си, за силите, които се крият в него, и тогава той не трябва да очаква на външна помощ, но да се обрне към себе си. Не търсете външна помощ, преди да сте получили вътрешна. Външната помощ сама по себе си ще дойде. Не ходи да ореш, преди да имаш семе в хамбара си. Защо ще ореш, ако нямаш семе? Първо осигури семето, че тогава ори. Ако изореш нивата, а не я посееш с жито, тя ще роди хубави бодили. Съвременните хора искат да възпитават младото поколение. Как ще възпитават едно дете, ако не събудят в него любов към живота, към знанието и към свободата? Детето трябва да зачита свободата, която му е дадена.

Някои мислят, че свободата се заключава в незачитане на другите хора и, следователно, могат да вършат, каквото намират за добре. Свободата е качество на истината. Тази свобода трябва да бъде в полза на всички живи същества

по лицето на земята. Всяка свобода вън от истината, принася вреда и на онзи, който я има, и на онези, до които се отнася. Вън от истината свобода не съществува. Този е един от новите възгледи, който трябва да проникне в ума на всички хора. Някои казват, че не разбират новите възгледи. Вие трябва да ги разберете не теоретически, но практически. Вие сте в една долина и сте облечени в тънки дрехи, защото там е топло. Предстои ви обаче, да се качите на един планински връх, висок три-четири хиляди метра. Можете ли да се качите на този връх с тънките си дрехи? Когато се качвате на високи върхове, вие трябва добре да се екипирате, като англичаните, които предприемат експедиция до Хималаите. Трябва да имате топли дрехи, здрави обуща, със специални топлинници вътре, с голям запас храна и т.н. Условията за живееене на високите върхове са по-трудни от тия в долините, затова, който се качва по тях, той трябва добре да се екипира.

Съвременните хора искат да се качват по височините, а същевременно товарът им да се

увеличава. Това е невъзможно. Колкото по-високо се качваш, толкова и товарът ще става по-тежък. Колкото по-ниско слизаш, толкова и товарът ти ще става по-лек. Който иска товарът му да олеква, той трябва да слиза надолу. Възвишенните духове слязоха от невидимия свят, за да се освободят от богатствата, които имаха. Те слязоха от високите върхове, за да създадат долините, земята, слънчевата система, както и жилищата на хората. Като създадоха всичко това, те се освободиха от богатствата, с които разполагаха, и се върнаха назад в своите обители. Тези творци на миналото и днес слизат на земята. Какво ще направят със сегашната земя? Те ще я превърнат в рай. От сегашната земя нищо няма да остане. Новата земя ще бъде рай, а хората, които ще живеят в нея, ще бъдат с лица, светещи като слънце. Аз ви казвам една истина, която ще донесе благо за всички живи същества. Тя ще донесе светлина и знание; тя ще донесе свобода и простор; тя ще донесе нов живот, нов подтик за всички хора по лицето на земята. От това гледище, аз се радвам на успеха на всички

хора; аз желая всички да бъдат свободни. Свобода има само в любовта; свобода има само в мъдростта и знанието; свобода има само в истината. В живот придвижен с любовта, има свобода; в живот, придвижен с мъдростта, има свобода; в живот, придвижен с истината, има свобода. Не е истинска свобода онази, която не е придвижена с истината.

Мнозина се съмняват, съществува ли Бог, или не съществува. - Ако Бог не съществува, отде излязохте вие? Ще кажете, че според Дарвина, човек е произлязъл от една малка клетка. Възможно е и това. Че пилето е излязло от яйцето, съгласен съм, но за да се излюпи пилето, това яйце трябва да се постави при специални разумни условия. И с това съм съгласен. Ако яйцето не се постави под топлината на квачката, или под друга никаква топлина, необходима за развитието му, то няма да се излюпи.

Питам: Кой създаде ония условия, при които вашият живот най-добре се развива? Нито вие, нито вашите деди и прадеди са били и могат да

бъдат фактори за вашето развитие. Значи, първоначално още, Бог на великата Любов, на великата Мъдрост и на великата Истина е създал условия за развитието на човека. И до днес още той работи в света, за да освободи човечеството от великото заблуждение, в което е попаднало. Хората искат да извоюват свободата си, за да бъдат свободни. Няма какво да извоюват свободата си. Свободата, към която се стремят, им е дадена. Те трябва само да я възстановят. Свободата зависи от ума, сърцето и волята на човека. Ако има просветен ум, благородно сърце и търпелива, издържлива воля, човек има всичко в света. Ако човек обича Онзи, който всичко му е дал, той има свобода, каквато желае. Някой търси Бога тук-там, а забравя, че Той е навсякъде, във всички живи същества. Срещат се двама души и се поглеждат накриво, не искат да видят Божественото в себе си, гледат се като чужди. Единият иска да надхитри другия, да го оплете. Кой кого ще надхитрява, или оплита? Никой от двамата не е лисица да изяде другия, нито вълк, да го задуши

като овца. Всеки трябва да гледа на своя ближен като на човек, в когото Божественото начало живее. Че някой се отклонил от правия път и извършил едно престъпление, това е друг въпрос. То няма нищо общо с Божественото в човека.

Питам: Какво ще се ползва човек от престъпленията, от измамите? Най-малката измама, било в науката, в религията или в обществения живот, носи своите лоши последствия. Външно човек може да се мами, но вътрешно, в съзнанието си, той не трябва да допуска никаква измама. Школата, която следвате, има за цел да ви покаже причините на измамата, на изкушенията, на които се поставяте. Всяка дарба в човека създава условия за изкушение. Например, ако не използва разумно силата си, човек може да извърши ред престъпления: ще бие, или ще убива. Ако изгуби силата си, той ще почне да лицемери, да лъже, да хитрува. Кое от двете положения е за предпочтане? Щом е неразумен, нито едно от двете положения не може да се предпочита. В такъв случай, човек трябва да развива в себе си благородство,

постоянство и да се стреми, учен да стане. Това значи да работи човек върху своя ум, върху своето сърце и върху своята воля. Това значи да се освободи човек от чужди влияния, на които се е излагал не само той, но и неговите деди и прадеди. Всички хора са се борили, и до днес продължават да се борят с чуждите влияния.

Като говоря по този начин, ни най-малко не искам да внеса във вас известни съмнения, но казвам, че в природата, както и в живота, съществуват ред противоречия, създадени само за добро. Защо и за какво са тия противоречия, няма да обяснявам, но вземете думите ми като постулат, който ще опитате и проверите. Всички противоречия са допуснати за добро. Това е истина, която всеки може да опита. Бог е неизменен в своите прояви. Той е създал цялото Битие, върху три главни закона: върху необятната неизменна любов, която носи живота като нещо цяло, неразделно; върху непобедимата с нищо мъдрост, която носи светлина и знание, от нищо непомрачени; и върху безграничната истина, която носи вечната свобода. Кой може да отнеме

тези неща?

Казвате, че можете да ограничите някого. Как можете да ограничите онзи, който живее с Бога? Достатъчно е той да се помоли на Бога, и вие веднага ще хвърлите оръжието си и ще тръгнете с него. Срещате такъв човек и му казвате: Знаеш ли, че аз мога да те убия? - Ти убивал ли си друг път човек, който е свързан с Бога? Достатъчно е само да вдигне ръката си към него, зада увисне тя във въздуха. И на десет километра да е далеч от него, той може да го спре, на място да остане. Не се дига лесно ръка срещу човек, който служи на Бога. Ако е допуснато, този човек да бъде измъчван от хората, това е друг въпрос. Никой няма право да мъчи хората. Такъв е Божествения закон. Не мъчете себе си, не опорочавайте името Божие! Дръжте свето името Божие в ума си! Дръжте ближния си близо до сърцето си! Пазете и вашето достойнство! Само по този начин ще се съгради новия живот. Само така ще се създаде новата държава. Всички властващи трябва да имат тези качества в себе си. Такава власт е

Божествена. А всяка власт, дадена от Бога, е за предпочтитане пред човешката.

В това отношение съвременните учени се отличават с една добра черта: те не се догматици. Когато някой учен създаде една теория, след него ще дойде втори учен и ще каже: Има нещо неправилно в тази теория - и ще я коригира. Дойде трети учен, и той коригира теорията. Дойде четвърти, пети учен, всички допълват, коригират, изправят теорията. Първият казва: Да, имал съм някакво заблуждение, готов съм да се коригирам. Така всеки съзнава погрешката си и се коригира. Религиозните хора, като приемат някаква догма, не търсят от никого никаква корекция. Всичко в света е подложено на промени. Всяко верую, в каквато форма да е то е плод на човешките мисли, чувства и постъпки, от хиляди години насам, вследствие на което търпи промяна. Виждаме, например, че и онова откровение, онзи велик закон, който се даде на Мойсей на Синайската гора, и той даже претърпя промяна. След него дойде Христос и внесе нещо ново в този закон. Сегашните

християни мислят, че това, което е казал Христос, никога няма да се измени. Сам Христос е казал: "Много неща още има да ви кажа, но не сте готови да носите." На друго място е казал: "Когато Син Човечески дойде втори път на земята, ще намери ли достатъчно вяра и разбиране между хората, да схванат онази велика истина, която ще им говори?"

Следователно, всеки човек трябва да е доволен от положението, в което природата го е поставила. Щом е така, той не трябва да излиза вън от кръга на своята дейност. Ако преждевременно излезе от този кръг, той ще изгуби живота си. Според мене, за всеки човек природата е начертала такъв кръг на дейност, който отговаря на неговите възможности и дарби. Ако се използват разумно тия възможности, човек ще бъде щастлив. Защо човек трябва да бъде недоволен? Неговото положение като човек, е милиони пъти по-добро от това на воля; положението на воля е милиони пъти по-добро от това на птицата; положението на птицата е милиони пъти по-добро от това на рибата; положението на рибата

е милиони пъти по-добро от това на растението; положението на растението е милиони пъти по-добро от това на минерала. Това е дълбока философия, която трябва да се изучава. Погледнете едно растение и казвате: Растение е това! Вие не подозирате даже, какъв стремеж е вложен в него. То е посадено в земята с главата надолу и се мъчи да се изправи, да се освободи. Щом стане риба, то е доволно вече, че може да пъпли и благодари, че се е освободило от едно нещастие. Когато рибата се превърне в птица, тя е доволна, че може свободно да хвърчи във въздуха, но пак се стреми към нещо по-високо. И човек още не е свободен. Той се намира в точно обратно положение на растенията: след като се е завъртял и направил ъгъл от 180° , той се изправил на краката си, с главата нагоре.

Съвременното човечество се намира вече пред новата епоха на живота. Новата епоха се заключава в познаване на Бога. Познаването на Бога подразбира познаване на любовта, придобиване на знание и свобода. Това значи да живее човек и да чувства, че има душа в себе

си. Мнозина се запитват, съществува ли душа, или не. Най-великите неща в света са човешката душа и човешкият дух. Умът пък служи за укражение на човешката душа, а сърцето - за укражение на човешкия дух. Значи, духът, душата, умът и сърцето представлят семейството на човека, а волята му, това е един от най-благородните слуги на това семейство. Волята още не е станала член на това семейство, тя е само негов слуга. Който не вярва в това, той може да го проследи и опита.

Аз изучавам природата, познавам добре законите \square , познавам нейния език, зная езика на звездите, на слънцето; познавам влиянието на всички известни и неизвестни за вас планети. Неизвестните още на съвременните учени планети показват, че кръгът на човешкото развитие става все по-голям. Това са отвлечени въпроси, върху които можете да четете ред астрономически съчетания. Светът е школа, а природата е написана книга, която се изучава в тази школа. Големи богатства се крият в природата. Някои казват, че известни места в

природата са много обикновени. За разумния човек всички места в природата са интересни, има какво да чете по тях. Вие минавате през мочурливо място и казвате, че това е мочурлук. Ученият, обаче, открива в този мочурлук големи богатства. Под канарите, в планините се крият големи скъпоценности. В планините има цели пластове, богати със злато. В тях ще намерите големи кюлчета злато, от 40-50 кг. едното. Като слушат да се говори за злато, мнозина искат да знаят, де се намира златото в природата. Това не може да се каже, защото съвременните хора страдат от изобилие на пари, а не от безпаричие. Те имат пари повече, отколкото им трябва; те имат хляб в излишък, но знание имат малко. И знание имат много, но това знание в повечето случаи не е дало добри резултати в живота.

Един от средновековните лекари лекувал болните си по свой начин, с топла вода и пущане на кръв. Цели 20 години практикувал този метод, но нито един от пациентите му не оздравял. Като виждал резултатите на своята метода, казвал: Съжалявам, че след 20 годишна

практика не можах да излекувам нито един болен. Съжалявам и за науката, която уучих. После, за утешение, си казвал: Нима другите лекари са излекували своите болни? И техните пациенти умират. Не, не трябва да се правят такива опити, да пуштате кръв и давате топла вода. Това значи да изтече кръвта на болния. Какво правят другите хора, били те лекари или учени, това не може да ви успокоява. Външно, всеки човек е свободен да има, каквото ще възгледи, но вътрешно, неговите възгледи трябва да бъдат в съгласие с тия на природата, да бъдат общи за всички хора. Например, всеки има две очи, с които може да гледа, каквото иска и когато иска, но тези очи трябва да бъдат хубави, т.е. да гледат правилно, красиво на нещата. В човека има едно вътрешно чувство, с което познава истината и може да я приложи. Истината е нещо спонтанно, тя не зависи от човека. Умът изучава истината, но не я намира. Някои казват: Да намерим истината, да намерим Бога. - Нито истината може да намери човек, нито Бога може да намери. Те са вътре в него. Бог не е нещо,

което може да се намери отвън. Да мислите, че Бог трябва да се търси, за да се намери, това е криво разбиране. Едно се иска от человека: Да влезе във връзка с Първата Причина. Щом направи тази връзка, Божествената мисъл ще започне да се влива в неговия ум, и той ще усеща диханието на Бога. Това значи да разчита човек на Бога в себе си, да знае, че има Един, на Когото всяко може да уповава. Щом знае и чувства това, човек всяко ще бъде готов да върши волята Божия.

Често жените се оплакват от своите мъже, че ги ограничавали, че се отнасяли грубо с тях. Мъжете пък се оплакват от жените си, че не ги слушали, не ги обичали и т.н. Питам: Защо и едните, и другите не направят опит да се свържат с Бога, да хвърлят пушките си и да се хванат под ръка като добри приятели? Ще кажете, че семейният живот е тежък. Според мене, семейният живот е една от тайните науки на земята. Разрешаването на този въпрос изисква специална школа. Мнозина казват, че не обръщат внимание на семейния живот. Засега семейният

живот представя институт, основан на ред закони и правила, които трябва да се изучават. В изучаването на тези закони и правила, човек ще се домогне до първоначалния произход на семейството. Питам: Когато двама души се сдружат да живеят заедно, имат ли право да се измъчват? Имат ли право да хвърлят кал един върху друг? Добър семеен живот е онзи, при който нито жената, нито мъжът си казали една лоша дума помежду си, нито си разменяли един лош поглед. И мъжът, и жената трябва да гледат един на друг като на чисто злато, което от нищо не се изменя. Ако жената мисли, че други жени могат да излъжат мъжа □, тя трябва да знае, че е първата, която го е излъгала, която е извършила престъплението. Ако и мъжът мисли, че други мъже могат да излъжат жена му, той трябва да знае, че е първият, който я излъгал. Ако това съмнение се хвърля върху всеки близък, какъв смисъл има тогава да казваме, че трябва да любим близния си като себе си? Христос казва: "Който върши волята на Отца ми, той ми е брат, и сестра, и майка, и баща, и приятел". Защо е

така? - Защото всеки, който върши волята Божия, той ми е по-близък от всички близни по плът и кръв.

Като говоря върху различни въпроси, някои от тях, по нямане достатъчно време, остават недообяснени, вследствие на което, като не мислят право, хората ги изопачават. За всеки свой неуспех, за всяко свое нещастие, те са готови да считат другите хора виновни. Ако е така, питам: Кой е виновен за съгрешаването на Ева? Кой я изкуси? Кой научи Каина да убие брата си? Кой научи хората да вършат престъпления, за които да лежат в затворите? Аз ли съм виновен? Добрите, праведните хора, светиите, които служат на Бога, са виновни в едно отношение само, а именно: те са виновни, че не са донесли благата в света. И аз съм виновен, че донесох благата на света. Щом се вземат тия блага, и престъпленията ще изчезнат.

Казвате: Кой си ти, който имаш право да говориш така? Аз говоря от страна на Бога, от Негово име и казвам: Бог не е причина за нашите грехове и престъпления. Бог не съзволява в

нашата смърт. В Бога всичко е добро. Страданията на хората се дължат единствено на факта, че те не изпълняват волята Божия, както трябва. Бог е крайно търпелив и чака, докато хората се пробудят и влязат в правия път. Като говоря така, мнозина мислят, че имам някого предвид. Това говори за тяхната подозителност, за техните криви разбирания. Съвременните хора имат криви разбирания за живота, за любовта, вследствие на което между тях се създават големи недоразумения. Ако сте в странство, например в Германия, и гледате някоя жена, мъжът веднага ще ви обяви дуел, как имате право да фиксирате жена му с погледа си! Страхуват се хората. В България това нещо не прави голямо впечатление.

Често хората се поддават на особени, хипнотически състояния, от които трябва да се освободят. Кой ги научи на това нещо? Сами се научиха. Влюбените не са ли хипнотизирани? По цели дни момъкът гледа своята възлюбена в очите . И момата прави същото. Това не е ли хипнотизъм? Когато обича, и птичката

хипнотизира. Когато змията иска да хване жертвата си, и тя си служи със същото изкуство. И вълкът владее това изкуство. Като влезе в някое стадо, на което овчарят е грешен човек, той погледне тази-онази овца, хипнотизира я, и тя не може да му се противопостави. Обаче, ако вълк влезе в стадо, на което овчарят е праведен човек, като погледне овцата, тя му троне с крак и го изгони. Следователно, ако и вие държите връзката си с вашия овчар, с Бога, никакъв вълк няма да ви дави. Ако не държите тази връзка, всеки вълк може да ви дави. Ще кажете: Кой има право да говори така? - Всеки, който слуша и изпълнява онова, което Бог му говори, той има право да говори така. Всеки, който вярва в това, което Бог е създал, има право да говори така. Всеки, който обича истината и свободата и върши волята Божия, има право да говори така. Такъв човек няма грешки. Ако случайно направи никаква погрешка, той веднага я коригира. Всяка неизправена погрешка е грешка; всяка изправена погрешка е знание. Значи, знанието произтича от изправените, от коригираните

погрешки на хората. Като пострада малко, човек изправя погрешките си и придобива знания.

И тъй като греши, човек трябва да изправя погрешките си, без да се осъжда. В това отношение светските и религиозните хора представят две крайности в живота. Като изправят погрешките си, като наредят работите си, светските хора започват да уреждат Божиите работи. В това се заключава тяхната погрешка. Религиозните хора пък, като вярват в Бога, оставят всичко на Него. Те очакват Бог да свърши и своята, и тяхната работа, затова казват: Каквото Бог направи. Религиозните хора трябва да вземат поука от светските само в едно отношение, а именно: те сами трябва да свършат своите работи, а щом дойдат до Божиите, да оставят той да свърши своите. И светските хора трябва да вземат поука от религиозните, да не се бъркат в Божиите работи. Като разглеждат светските хора, религиозните не са доволни от тях, намират, че не са вярващи. - Не, и в светските хора има хубави неща. Вие не трябва да се спирате на изключенията, на техните

особености. Вие не трябва да взимате под внимание криворазбраното учение на Мойсей, на Буда, на Мохамеда, на Христа. Вие не трябва да обръщате внимание на кривите, изопачени факти в науката, или в изкуствата. Кривите, изопачените неща са в състояние да спънат всеки човек в развитието му. Всеки човек трябва да бъде художник, скулптор, сам да изработи къщата си. Бог е поставил основите на къщата на всеки човек. По-нататък той сам трябва да гради. Много неща се изискват от човека. Той трябва да бъде и музикант, да свири на някой инструмент, или поне да пее.

Едно дете запитало баща си: Татко, защо Бог е създал устата на човека? Бащата отговорил: Синко, Бог създад устата на човека, за да опитва чрез нея благата, които Той е пратил на земята. После, да опитва всички сладчини, всички сладки неща, които съществуват. И най-после, да говори сладко. Значи, устата на човека е създадена, за да извършва три главни функции: да яде сладко, да вкусва сладко и да говори сладко. Сега и аз ви казвам: Яжте сладко,

вкусвайте сладко и говорете сладко! След това отивам още по-далеч: мислете сладко, чувствайте сладко и постъпвайте сладко!

Съвременните хора говорят за своето християнство, за вярата си в Бога и в Христа, но имат ли те в себе си необходимата чистота? Какво ще помислят те, когато видят млад момък и млада мома сами в гората? Нали и тези млади хора са като тях? Нали и те имат любов, знание и свобода в себе си? Трябва ли да се съмняват в тяхната чистота? - Ама обичали се! - Какво от това? Досега, в анализите на човешката история, аз не съм срещал нито един случай, дето любовта, мъдростта и истината да са оцапали някого. Дето е Бог, там престъпленията са изключени. Ако любовта Божия е във вас, вие сте океан, на който никой не може да изпие водата. Кой може да оцапа водата на океана? Много моми се оплакват, че момците ги оцапали. Това е невъзможно, те сами са се оцапали. Всеки трябва да мисли, че е чист, и никой не може да го оцапа. Често в умовете на хората проникват известни илюзорни мисли и внушения, които им

създават ред болести и нещастия. Понякога те сами си внушават някои отрицателни мисли, а понякога отвън им внушават. В много случаи внушението почива на користолюбива почва. Оставете човека свободен, не му внушавайте, какво да прави. Търговците си служат със закона на внушението, с цел да изтъръгнат нещо от клиентите си. Дойде някой при тях, и те започват: Господине, имаме великолепен плат от такава и такава материя, струва еди-колко си. Не, покажете плата на купувача, кажете му, колко струва, и ако има възможност, той ще го купи. Няма защо много да се говори. Някои от търговците пък обещават на клиентите си нещо, черпят ги с кафе, с това-онова, да ги предразположат. И това е внушение.

Законът на внушението работи и в отношенията на религиозните хора. Например, някой светски човек влезе в религиозно общество, и всички започват да му проповядват, да му тълкуват Евангелието, искат да го накарат да приеме тяхното верую. Няма защо да го убеждавате да приеме вашето верую. Предложете

на човека Евангелието, прочетете му нещо и кажете: Това е Христовото учение. Ако Го приемете, за вас ще бъде добре; обаче, свободен сте и да не Го приемете. Който приеме Христа в себе си, той трябва да върви по Неговия път. Човек трябва да бъде свободен, да изповядва, каквото верую иска. Човек трябва да бъде свободен в три неща: в мислите, в чувствата и в постъпките си. Докато върши нещо, човек е свободен. Щом свърши работата си, той вече не е свободен. Докато е свободен, неограничен, човек има нещо добро в себе си. Щом се ограничи, той има нещо лошо в себе си. Всяка добра мисъл, всяко добро чувство и всяко добро действие освобождават човека. И обратно: всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство и всяко лошо действие ограничават човека. Това трябва да бъде като залог на всяко верую.

“И помаза очите на слепия”. Очите на човека са от най-скорошен произход. Те представлят най-великото благо дадено на човека. Очите носят на човека такова знание, което разкрива пред него целия космос. Предполага се, че до

времето на Христа, съзнанието на човечеството е било затворено, сляпо, но от момента, в който Христос помаза очите на слепия, съзнанието на всички хора по лицето на земята се отвори, т.е пробуди, и те прогледаха. Очите на всички хора днес са помазани, за да разбират това, което им се говори. И те, като слепия, могат да кажат Слепи бяхме едно време, но сега виждаме и разбираме! Така трябва да каже всеки, който вижда. Тъй щото, каквото и да правите, правете го от високо съзнание, от любов към Онзи, Който ви е дал живот. Който е отворил очите ви да виждате и да изучавате всичко, което Той създал.

2. Съборна беседа от Учителя, държана на 19 август 1934 г. 10 ч.

София - Изгрев

ВЕЛИКОТО И МАЛКОТО

Когато четете Свещената книга, трябва да знаете, на какво гледище заставате: външно - по буква, или вътрешно - по дух. И прочитената глава може да се разглежда двояко: ако я разглеждате външно, ще имате едно разбиране; ако я разглеждате вътрешно, ще имате по-дълбоко разбиране. Каквото и да четете, трябва да се пазите от еднообразие в разбирането, в мисленето, в чувстването. Еднообразието не е нищо друго, освен старото в живота, т.е. това, което е изчерпано, което нищо не дава. Ако ~~истискате~~ сок на гроздето, нищо не остава в ~~нем~~ освен люспите. Каквото и да правите с ~~люспите~~, нищо не излиза от тях. За габровци и ~~западенци~~ е създаден един анекдот, с който ~~истискат~~ живо да представят тяхното

скъперничество. Когато някой от тях купувал охлюви, изваждал охлювите и ги готовил, а черупките им изсушавал, нанизвал на връв, с цел и друг път да готови от тях никакво ядене. Като узнавали съседите, че еди кой си имал черупки от охлюви, те тръгвали един след друг да искат и те да сготвят ядене от тях. Те казвали: Дайте си такъмите, т.е. черупките от охлюви, и ние да си сготвим ядене. След това ги връщали обратно на притежателя им. Такъмите, това е старото учение, което трябва да се изостави и да се замести с ново.

Сега ще направим едно малко упражнение, да се свържем с теченията на природата. В природата съществуват две течения, две направления: едното направление е възходящо. То води към великото голямо, към безкрайното, към безконечното. Другото направление е великото малко, което също така води към безкрайното, към безконечното.

Двете ръце със свити пръсти, във форма на цвят, се поставят пред гърдите. Те означават процес на великото голямо - процес на

разцъфтяване в природата.

Издигане ръцете нагоре и разтваряне на пръстите във форма на чашка. Сваляне ръцете надолу и свиване на пръстите. Сваляне ръцете надолу, това е процес на великото малко. То представя знанието, което човек има и трябва да даде на другите.

Направете това упражнение няколко пъти, да се свържете с тия две течения. Колко струва на човека да направи едно малко усилие? Всяко усилие, колкото малко да е, дава добри резултати.

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре. Защо? - Защото не са взели права посока на движение. Тази посока води или към великото голямо, или към великото малко. Великото голямо е закон на разширяване, растене, придобиване на знания. Великото малко е закон на смаляване. При това положение човек става толкова малък, че минава през места дето никой не може да мине. Следователно, когато човек се намери пред най-големите мъчнотии и затруднения и не знае, отде да мине, не знае как да се освободи от тях, казвам: Мини по пътя на

великото малко и ще се освободищ. - Накъде е тази посока? - Навсякъде. В закона на великото малко действа закона на самоотричането. Който не се отрече от всичко старо в себе си, от своите стари камъни, той не може да влезе в закона на великото малко. Когато Христос казва: "Който не се отрече от майка си и баща си, от брата си и сестра си, не може да бъде мой ученик", Той има предвид формата на майката и бащата, формата на брата и сестрата, като такъми. Ако майка ти, баща ти, брат ти, сестра ти, приятелят ти и приятелката ти са стари такъми, ти трябва да се откажеш от тях. Колко струват тия такъми? Те са стари нанизи, наредени на върви. Какво има в тия такъми? - Нищо. Те нямат никаква сила в себе си, никаква храна не съдържат. Щом е така, лесно можете да се откажете от тях.

И тъй, посоката, която води към великото голямо и великото малко, е новият път - пътят на светлината. Който е влязъл в този път, той се стреми към Божественото, и дето види прояви на Божественото, зачита ги. Божественото се отличава със следното качество: то всяко дава.

Даването е закон на небето, закон на изобилието. Значи, това, което всяко дава и никога не престава да дава, е Божественото. Това, което някога дава, а някога не дава, е човешко. Който казва, че може да направи всичко, което е добро, той е в процеса на Божественото; който казва, че е слаб, че не може да направи всичко, макар и добро, той е в процеса на човешкото. По тези прояви може да различавате Божественото от човешкото. Когато дойде до положение да направи нещо Божествено, човек трябва да знае, че не е сам в тази работа. С него заедно работят много разумни, напреднали същества по невидим за самия него път. С него заедно работят всички ония възвишени същества, които поддържат Царството Божие. Външно тези същества са невидими, но силата на нещата не е във външното виждане. Важно е човек да чувства, че с него заедно работят напреднали, възвишени същества.

Питам: Кое трябва да предпочитате - да дишате нечист, или чист въздух? Да четете при мека приятна светлина, или при светлина, която

едва мъжделее? Чистият въздух, чистата вода, меката, приятна светлина са блага, богатства, които човек не съзнава защото се занимава със своите стари такъми. Срещате някой човек, слушате, че говори само за обществени въпроси, за служби, че еди-кой си, колко години бил чиновник, учител, или професор някъде. Питам: Колко години най-много може да бъде човек чиновник? Сега, като стане на 50-60 години, уволняват го, считат, че не е способен за работа. Като е работил толкова години, какво е постигнал? - Нищо особено. Това не са стотици, нито хиляди, нито милиони години. Това са само 60 години, през което време човек едва започва да се ориентира в живота.

Когато дойдем до големите числа, ние имаме предвид възможностите за съзнанието. За всяко будно, добре развито съзнание, числата, тяхното значение и смисъл, стават ясни. Онова съзнание, което не е работило с големите числа, започва да се плаши от тях. Малките деца се плашат от големите товари. Обаче, героите, големите юнаци не се плашат от големи тежести, от големи

товари. За да дойде до будност на съзнанието, човек трябва да работи непреривно, за да различава Божествените процеси от човешките. Божествените процеси са непреривни, а човешките са прекъснати. Никоя сила в света не е в състояние да прекъсне един Божествен процес; ако го прекъсне, той сам ще си напакости, ще си създаде ред нещаствия. Ако турите кепенци на прозорците денем, вие сами ще прекъснете пътя на слънчевите лъчи. И в края на краищата, вие сами ще си напакостите, ще се намерите пред тъмнина.

Казвам: Всеки, който е придобил живот, знание и свобода, той е щедър, богат. И в любовта той е щедър, дава изобилно. Мнозина говорят за щедрост, но като дойдат до любовта, започват да я цедят, както кръчмарят щедри виното. Те турят любовта в някой варел, поставят кран и започват да наливат чаша по чаша, като същевременно записват, кому колко са дали. Това е кръчмарство. Казвате: Аз дадох една чаша любов на еди-кого си. - Какво можете да направите с една чаша любов? Да раздавате

люовта с чашки, това е външната страна. Казвате, че обичате някого. Как се изразява тази любов? Когато обичате някого, вие чувствате известна топлина около слънчевия възел, или някакво трепване в сърцето. Вие наричате това любов, аз пък го наричам такъм. Божествената любов се проявява в готовност към услуги, към жертви. Седнал някой пред трапезата, върху която, в чинии е сипано ядене, и той се готови да яде. В това време в стаята влиза един негов приятел. Ако той веднага стане от стола и покани приятеля си да яде, отстъпи яденето си и се чувства доволен, разположен, това е израз на Божията Любов. Обаче, ако не му стане приятно и не е готов да отстъпи яденето на приятеля си, това е израз на "люовта на такъмите".

Днес всички хора говорят за любов на "такъмите", но външно дават израз на велика любов. Някой момък срещне една мома, хареса я и започне да се облича хубаво, да се докарва пред нея, докато го хареса. Щом го хареса, той започва да я съветва да напусне баща си и майка си, да отиде при него да живее. Тя напушта баща

си и майка си и отива при него от любов. Той туря на главата венец от откъснати цветя. Откъснатите цветя показват, какъв ще бъде животът на тази мома. С откъснати цветя работи не се уреждат. Момата се радва, че турили на главата венец. Всъщност, този венец говори на момата: Ти можеш ли да дадеш живот на тия откъснати цветя? Тя ги поглежда и казва: Не мога да им дам живот. Значи, любовта на тази мома е любов на такъми. Венците на бъдещите хора няма да бъдат като сегашните. Като срещнете възлюбената си, ще турите на главата венец от скъпоценни камъни, или на врата огърлица от скъпоценни камъни. Венецът, пръстенът, огърлицата, които възлюбеният дава на своята възлюбена, не са нищо друго, освен задължения. Те са символ на задължения, т.е. човек взима нещо, в замяна на което дава нещо.

Така и всеки човек, като диша, приема нещо от Бога и като излезе вън, бързо издиша приетия въздух. Не, така не се диша. Дали си здрав, или болен, ще поемаш въздух, ще го издишаши, и през това време ще благодариш на Господа за чистия

въздух. Какво прави болният? Диша чист въздух, издиша нечист, и като усети нечистия въздух в стаята си, казва: Нечист е вече въздухът! Щом тури тази мисъл в ума си, той няма да оздравее. Не, ще дишаш, ще издишаши и ще благодариш на Господа. Колкото повече те боли нещо, толкова повече ще дишаши и ще благодариш. Като дойдеш до някое място, болката ще престане, и заедно с дишането ще излезе навън. Колкото повече се молиш, и болестта повече ще се увеличава, докато най-после излезе навън. Такива случаи имало във времето на Христа. Когато изпъждал духовете от някои болни, духът първо тръшкал болния на земята, разтърсвал го добре и след това излизал навън. Съвременната наука нарича това - влошаване на положението, "криза". Според този закон, всяко страдание, всяка мъчинотия трябва да дойде до своя край, до най-високата си точка, и след това да ви напусне. Погоре от това те не могат да отидат. Там е техния край. Само така болестите, мъчинотите и страданията ще се подчинят на разумността, на закона на любовта. Съвременните хора са имали

за живота само механическо разбиране. Те са мислили, че Господ ще махне с ръка, и мъчинотите им ще изчезнат. Това показва, че те са търсили лесния път в живота. Не, работа, усилия се изискват от хората.

Някой казва, че за каквото се молил на Бога, всичко е станало. - Да, има неща, които стават, но има неща, за които, колкото и да се молите, не стават. Представете си, че някой седнал пред добре наредена трапеза, пълна с хубави, вкусни ястия, и започва да се моли на Бога, яденето сам-^т да влезе в устата му. Питам: Молитвата на този човек ще бъде ли чута? Ще стане ли това, което иска? - Няма да стане. Този човек трябва да се приближи до масата, да вземе хляб в ръката си, да си отчупи една хапка, да я тури в устата си и да благодари за добрите условия, за възможностите, които му са дадени, и тогава да яде. След това да вземе втора хапка, после трета, и да благодари на Бога за всичко, което му е дадено. Кой от вас е ял по този начин? Кой как седне пред трапезата, бърза по-скоро да се нахрани. Кой може да се похвали от резултатите

на бързото ядене? Посетете гробищата и ще видите, че във всеки гроб лежи човек, който през целия си живот е бързал: и като ял, и като пил, и като чел, и като работил. И на всеки кръст пише: Тук лежи голям герой! Да, гробищата са пълни с големи герои.

Едно се иска от человека - абсолютна чистота. Който иска да се приближи при Бога, той трябва да има разположението на малкото дете, да възприема. Ако няма това разположение, по никакъв начин той не може да възприема Божествената Истина. Ще забравите, че сте стари, с победили коси и бради, ще се чувствате като деца, готови да слушат и да възприемат. Като гледам някои от вас, с бели бради и коси, считам, че сте в театъра, играете роля на стари хора. Да бъдеш млад, това е занаят; да бъдеш възрастен, това е занаят; да бъдеш стар, това е занаят. Да бъдеш чиновник, това е занаят. Обаче, когато обичаш, когато правиш добро, когато постъпваш по закона на свободата, това не е занаят. И тогава, който дойде при тебе, той ще остане доволен от твоята любов. Любовта не

се изразява външно, в целувки и прегръдки. Любовта към приятеля си можеш да изразиш в добрия прием, който ще му дадеш: ще го поканиш дома си, ще му дадеш топла, чиста стая да си почине, ще го нахраниш и ще му кажеш да се чувства като у дома си. Така постъпва Бог с нас. Той е създал земята и ни е оставил свободни, да разполагаме с всички блага. От време на време само, Той поглежда, какво правят Неговите немирни деца. И като види, че кряскат, Той пак им дава своето благословение и се отдалечава.

Казвате: Защо съществуват противоречията в живота? - Противоречията представляват външната страна на живота. Когато дойде до вътрешната страна на живота, човек престава да се занимава с противоречията. Който се занимава с противоречията, той е още във външната страна на живота. Докато е във външния живот, човек се занимава със слабостите и недъзите на хората, както и със своите. Не е достатъчно само да ги вижда, но той трябва да ги изправя. Щом влезе във вътрешния, в Божествения живот,

човек престава вече да се занимава, както със своите, така и с чуждите погрешки. Който иска да прогресира, да върви напред, той трябва да бъде слеп за погрешките на когото и да е. Понякога вие сте неразположени, недоволни, че нямате това-онова. Кажете си: Това не ми е потребно, то е такъм. Когато отивате при Бога, ще бъдете като малките деца: няма да носите нищо със себе си. Каквото сте придобили на земята, ще го оставите и ще отидете само с добродетелите си. Състоянието ви трябва да бъде като това на детето - като че нищо нямаете, нищо не носите със себе си.

Детското състояние подразбира чистота и вяра. Представете си, че ви осъждат на обесване. Вие трябва да имате вярата на детето, да знаете, че и десет въжета да употребят, всички ще се скъсат. Както вярвате, така ще стане. Колкото пъти да ви бесят, въжето все ще се къса. Няма да се намери въже, с което да ви обесят. Каквите вериги да турят на краката ви, всички ще се разкъсат, разтопят. Следователно, има два начина, чрез които може да се освободи от затвор или от

бесилка, онзи човек в когото се е пробудило Божественото: единият начин е чрез закона на смаляването, чрез великото малко, а другият начин е чрез закона на увеличаването, чрез великото голямо. Ако осъдят някого да лежи в затвор, той ще започне постепенно да се смалява, докато стане съвършено невидим. Кой закон ще съди този човек, и в кой затвор ще го турят? Ако приложи втория закон, той ще започне да расте, да се увеличава толкова много, че стените на затворите ще се пропукат, ще се разрушат, оковите му ще се разкъсат, и той ще излезе вън от затвора. Тези са двата начина, чрез които Божественото се проявява.

Като слушате да говоря така, мнозина ще се запитат, дали е възможно това нещо? За онзи, който има абсолютна вяра в Бога, всичко е възможно. За онзи, на когото вярата е слаба, нищо не е възможно. В абсолютната вяра се иска пълно мълчание за всичко, което става. Там щеславието е спънка. Който много говори за себе си, той спъва Божествените процеси. Каквото и да направи, той не трябва да дава вид, че е

направил нещо. Докато е във външния живот, човек може да разправя натук-натам, какво е направил. Щом влезе в Божествения живот, той абсолютно трябва да престане да разказва, какво е направил. Ще върви тих и спокоен, ще се радва на Божественото, което работи, и на никого нищо няма да разправя. Само при това положение той ще има Божието благословение. Бог ще бъде доволен от него и ще му отвори вратата на небето, на Царството Божие. Само тогава той ще разбере Божиите закони и ще види, как живеят ангелите и светиите, ще види, как живеят братята и сестрите помежду си, как живеят приятелите и слугите. Тогава той ще сравнява, на каква степен на развитие се намират сегашните братя и сестри. Като отидете в някой дом, дето бащата е умрял и оставил наследство, ще видите, че братята и сестрите се карат помежду си, кой повече наследство да получи. Днес братята вземат по-голяма част от наследството от сестрите. Значи няма равенство между братя и сестри. Щом между братята и сестрите на един дом няма равенство, това

показва, че любовта отсъства там. Любовта между тях е външна. Външната любов между братята и сестрите на един дом се изгубва в продължение на четири поколения. В четири поколения тази кръвна връзка между тях се заличава. При това положение, отношенията между тези хора стават вече обикновени.

Зашо страдат хората? - От глад. Някой седнал пред трапезата, на която е сложено ядене, и яде. Влезе при него друг човек, който три дена е гладувал, погледне към яденето, трепне му сърцето, но първият казва: Нека гладува! Обаче, случва се, че той отиде някъде и завари същото положение: някой яде спокойно и не мисли, че този е гладен. Той продължава да яде и казва: Нека гладува! Тъй щото, дето се обърнете, все ще се натъкнете на едно и също нещо: мъже, жени, деца, слуги, господари, учители, всички страдат от глад. Всички са недоволни от приятеля си, искат нещо от него, но той не им дава. Питам: Вие изправни ли сте спрямо вашия приятел? Дали ли сте му това, което той ви иска? Всички гладувате и ще

гладувате, докато придобиете положителни знания за живота.

Съвременните хора, особено религиозните, четат и изучават Свещената книга, искат да се просветят, да придобият знания от нея. Питам: Де е светостта на тази книга - в напечатаните букви и думи, или в техния смисъл? Цената на тази книга е в смисъла на нейните думи, които трябва да се разберат, трансформират и приложат. Четете, например, в нея думите: Бог е Любов. Трябва да извадите тези думи оттам и да ги посеете на вашата нива. Библията е справочна книга, която показва, на кое място в духовния свят трябва да влезете, за да посадите там семената на тази любов. За да влезете на точно определено място в духовния свят и да създадете връзка със съществата там, вие трябва да имате слушалка, както по телефоните и по радиоапаратите. Без слушалка, с никого не можете да влезете в съобщение. Вашите слушалки са ръждясали, вследствие на което не можете да си служите с тях. Някой вдига показалеца си нагоре. Какво означава това? Учениците вдигат

двата си пръста. С това те искат да обърнат внимание на учителя си, да отговорят на зададения от него въпрос. Някой вдига ръката си нагоре. С това иска да каже, че е готов всичко да направи. Следователно, показалеца на человека, както и цялата му ръка, са радиоапарати, чрез които той се съобщава с Божествения свят.

Често вие седите и не знаете, какво да правите. Щом не знаете, какво да правите, хванете показалеца си и кажете: Господи, научи ме, как да използвам силите, които си вложил в мене. Като се помолите, като отправите мисълта си нагоре, все ще дойде някое същество от невидимия свят да ви помогне. Случва се, че някой път на телефона идат непознати на вас същества, затова вие трябва да различавате, кой ви говори. Човек трябва да познава, да различава духовете. Той трябва да знае, кое за какво ще употреби. Той трябва да знае, как и за какво ще употреби тялото, очите, ръцете, краката си и т.н. Ако това не знае, как и де ще употреби своите мисли и чувства? Как ще знае, по какъв начин да служи на Бога?

Сега от всички се изисква да водят вътрешен, Божествен живот. Не е въпросът, как другите хора живеят, но как вие живеете. Мнозина мислят, че живеят добре. Възможно е, но всеки трябва да знае, че животът на малкото дете не е живот на възрастния; животът на възрастния не е живот на стария. Докато е на физическия свят, човек ми^{нава} през три състояния: млад възрастен и стар. В Божествения свят тези три състояния символизират трите велики добродетели: младият представя любовта, възрастният - мъдростта, а старият - истината. Следователно, ако младият не може да придобие живота, любовта в него още не е дошла; ако възрастният не придобие знанието, мъдростта в него още не е дошла; ако старият не придобие свободата, истината в него още не е дошла. Млад ли си, с тебе е любовта и животът; възрастен ли си, с тебе е знанието и мъдростта; стар ли си, с тебе е истината и свободата. Казвате: Остаряхме. - Щом сте остарели, ще се радвате, че носите истината и свободата в себе си. Че косите и брадите ви са бели, това нищо не значи. Тази

старост е от особено естество. Старостта подразбира състояние, в което човек се е освободил от всички ограничения на живота. Старият е свободен да прави всичко, каквото пожелае. Старият може да се подмлади, да стане, колкото иска млад. Той става магьосник, може да прави, каквото иска. Тъй щото, когато някой казва, че е станал стар, питам го: Свободен ли си? Носиш ли истината в себе си? - Не. - Щом не носиш истината и свободата в себе си, не си стар. - Възрастен съм вече, възмъжах. - Носиш ли мъдростта и знанието в себе си? - Не. - Тогава не си още възрастен. - Млад съм. - Носиш ли любовта и живота в себе си? - Не. - Значи, не си млад, не си дете.

От Божествено гледище, възрастта на човека се определя така: младият носи любовта и живота; възрастният - знанието и мъдростта; старият - истината и свободата. Това е новото разбиране на живота. Ако не мислите по този начин, вие ще останете в този живот, в който сега се намирате. Това е най-хубавото обяснение за живота, което може да се даде на съвременните

хора. Разбира се, то не е последната дума, но това може да се даде на хората при сегашното им разбиране. В бъдеще може да се кажат много неща още, по-хубави, по-красиви, но за днес това е най-многото. И аз живея с това. Силата ми се заключава, именно, в това, че когато съм дете, живея с живота и с любовта; когато съм възрастен, живея със знанието и мъдростта; когато съм стар, живея с истината и свободата. Това е Божественият живот, който може да радва человека. Само така той вижда величието на Господа.

Сега, за цялата година ще ви дам следната задача: първите четири месеца ще бъдете деца; вторите четири месеца възрастни; последните четири месеца, ще бъдете стари. Направете този опит, да видите, какви резултати ще имате. Следователно, първите четири месеца ще посветите на живота и любовта; вторите четири месеца - на знанието и мъдростта; последните четири месеца - на истината и свободата. Ще разделите живота си на три части и ще живеете съобразно трите велики добродетели - любовта,

мъдростта и истината.

Представете си, че някоя сестра е слугиня при една лоша, строга господарка. Какво трябва да направи тя, за да я смекчи? Слугинята трябва да каже една мека дума, да я погали малко. Господарката веднага ще се смекчи, ще стане добра. Важно е, слугинята да знае, как да я погали. Ето как трябва да постъпи слугинята, ако иска да смекчи господарката си. Тя трябва да застане от лявата страна, да я потупа три пъти и да целуне лявата ръка. После да я потупа по гърба. След това да застане от дясната страна, пак да я потупа лекичко и целуне дясната ръка. Господарката ще погледне слугинята си снизходително, меко и ще си каже: Много умна станала моята слугиня! Как по-рано не я познах? Всички хора са такива господарки, затова всички се нуждаят от смекчаване.

Това са фигури, образи, с които се представят известни идеи. Страданието е този лош господар, или лошата господарка, което, щом дойде у вас, започва да вика, да се сърди. Вие ще се приближите внимателно при него, ще го потупате

по лявото рамо и ще целунете лявата му ръка; после ще го потупате по гърба, и най-после - по дясното рамо, като целунете дясната му ръка. Щом направите този кръг около страданието, то веднага ще изчезне.

Казвате: Коя е причината за страданията, за мъченията, които преживяваме? - Те се дължат на същества от астралния свят, изостанали в своята еволюция. Като влезе едно от тия същества във вас, хване управлението в ръцете си, и цял ден ви измъчва. Като не знаете, как да се справите с това същество, вие охкате, пъшкате, казвате: Не зная, защо днес ми е толкова мъчно. - Едно от тия същества е влязло във вас през устата ви. Затова и в Писанието е казано: "Господи, постави страж на устата ми!" Значи, тия стари господари влизат през устата на човека.

Ще приведа един действителен пример от живота, да видите, че наистина тия астрални същества влизат и излизат през устата на човека. Преди години бях в Бургас. Един ден отидох в аптеката на един от нашите приятели,

дето заварих един стар, но много разговорчив човек. Той говореше върху политиката, но сечеше с езика си надясно-наляво. По едно време той се прозя, и с прозявката едновременно промени разговора, започна да развива религиозни въпроси. Така говори той около 10 минути. Аз следях на часовника, колко време ще трае този разговор. После пак се прозя и промени разговора, започна да говори за Божествения, за вътрешния живот в човека. Така говори около 15 минути, след което пак се прозя и каза: Време е вече да си вървя, защото огладнях много. Значи, с прозявките се променят състоянията на човека. Прозее се веднъж, говори за политически работи; прозее се втори път, започва да говори за религиозни въпроси; прозее се трети път, започва да разисква върху вътрешния живот на човека, докато при последната прозявка усеща, че е гладен и трябва да върви дома си. Не е лошо нещо прозявката, но човек, трябва да се изучава, да следи, как се сменят състоянията му.

Човек трябва да различава състоянията си, да знае, кои са негови и кои - чужди. Съвременните

хора са слуги още, те изпълняват заповедите на своите господари. Господарят заповядва да ореш нивата, и ти отиваш да ореш. Ти си чиновник, отиваш на работа. Началникът заповядва да пишеш, и ти пишеш. Професор си, заповядват ти да държиш лекция, и ти държиш. Майка си, заповядват ти да гледаш детето, и ти го гледаш. Мъж си, по заповед отиваш на работа. Кой човек днес работи по свобода, по свое желание? Всички съвременни хора работят по заповед, по закон, насила. Всички хора работят по закон, те още не са свободни. Когато изпълнят закона, те ще дойдат до пълната свобода. Според християнството, законът е път за познаване на любовта. Който изпълни закона, той ще влезе в любовта, в детинството. Детинството не е нищо друго, освен процес на освобождаване. От какво? Освобождаване от ограниченията на стария живот. Засега законът е на място. Без него ще бъде още по-зле. Но още по-добре е да влезете в детинството. Стремете се към този живот.

И тъй, станете деца, за да се запознаете с

живота и с любовта! Станете възрастни, за да се запознаете със знанието и с мъдростта! Станете стари, за да се запознаете с истината и със свободата! Всички трябва да минете през тази опитност. Кой е млад? Който придобива любовта и живота. Кой е възрастен? Който придобива знанието и мъдростта. Кой е стар? Който придобива истината и свободата.

Произнесете формулата:

Господи, ние искали да възприемем Духа на Любовта.

Господи, ние искали да възприемем Духа на Мъдростта.

Господи, ние искали да възприемем Духа на Истината.

Да бъде, Господи, благословено Твоето име, от ~~събота~~ и всяко! Амин!

3. Съборна беседа от Учителя, държана на 20 август 1934 г. 5 ч.
София - Изгрев

ДИГНИ ОДЪРА СИ!

Животът има две страни: външна, т.е. живот на залъгвания, на развлечения, и вътрешна, т.е. Божествения живот. Външният живот е подобен на този в театрите и кината. И наистина, когато искате да се забавлявате, вие отивате на театър, или на кино и чакате с нетърпение да видите, какви картини, какви сцени ще ви представят. Като се върнете дома си, разправяте, какво сте видели на киното. Нищо друго не сте видели, освен измислени картини. Някому дошло на ум да измисли някакви картини и да ги представи на филм, да забавлява хората. Дядо ви разправил една приказка, и вие бързате да я разкажете на други, да видят, каква приказка е измислил дядо ви.

Питам: Каква реалност имат измислените

работи? Те служат само за забава, но не представлят истинския живот. Приятно нещо е забавата, но е временна, трае най-много часове, дни или месеци, повече не продължава. Някой става рано, започва да се облича, да се мие, да се нарежда с пръстени, с огърлици. От време на време се оглежда в огледалото, върти се наляво, надясно, доволен е от положението си. Хубаво е всичко това, но този облеченият, накиченият не си ти. Това е развлечение. Утре съблечеш тези дрехи, хвърлиш накитите, виждаш се такъв, какъвто си, какъвто не искаш да те виждат хората. Защо? - Защото ако се покажеш пред хората такъв, какъвто си, никой няма да те погледне. Ето защо, всеки се показва пред хората такъв, какъвто не е в действителност. Ще кажете, че искате да знаете истината. Коя **истина** искате да знаете? Защото, има една **истина**, която привидно само е истина; има и **една отвлечена истина**. Отвлечената истина е **красива отвън**, студена отвътре. Тя е толкова студена отвътре, че като отиде при нея, човек замръзва.

Представете си, че дойде някой при вас и ви предложи три неща: дрехата, дъхът и знанието на светията. Кое от трите бихте предпочели? Някой иска да придобие Божиите блага - това е външната дреха на Бога. Друг иска малко удоволствия в живота - това е дъхът на Бога. Трети иска да придобие живота - това е знанието на Бога. Кое от тези три неща е за предпочитане? Ще кажете, че искате живота. Да, но първото качество на живота е знанието. Живот без знание не е истински живот. Обикновеното знание, което вие имате, не е основа знание, което осмисля живота. В който момент придобиете истинското знание, вие ще преживеете такава дълбока вътрешна радост, каквато никога не сте изпитвали. Знание, което не носи такава радост в себе си, е детинска дреха, която може да се носи временно. Щом порасне детето, дрехата му става малка и трябва да се замести с нова. Хубава е тази дреха, но тя причинява страдания на детето. Ако продължава да я носи, тя ще му стане къса, тясна и ще започне да го убива. Ако я вземат от гърба му, без да я заместят с нова,

то ще започне да страда от студ. Всеки, който търси дрехата си и се оплаква, че му я откраднали, минава за слаб човек. Той не може да бъде умен. Никой не може да поsegне върху дрехата на умния, на силния човек. На слабия, на глупавия всеки апаш може да снеме дрехата от гърба му. След това той ще прати хора да гонят апаша, да върне дрехата му назад.

Така и съвременните хора търсят изгубеното си щастие. Питам: Ако вие търсите изгубеното си щастие, мислите ли, че сте умни и силни хора? Не, умният, силният човек никога не може да изгуби щастието си. Казвате: Как ще намерим щастието си? - Чрез страданията. Страданията са първото условие за поумняване на человека. Който страда, той отива към поумняване. Като започне да страда, човек оценява вече дрехата си, която е носил дотогава на гърба си. Преди страданията, човек е мислил, че дрехата, която е на гърба му, нищо не струва. Обаче, като започне да страда, като я изгуби, вижда, колко ценна е била дрехата. Казвате: Какво от това, че съм загубил дрехата си? Ще взема дрехата на

приятели си, или ще си купя нова. Едно трябва да знаете: докато сте на земята, вие можете да давате дрехата си на когото искате; можете да вземате дрехата на когото искате. Влезете ли, обаче, в духовния свят, там въпросът е поставен другояче: там никому не можете да дадете дрехата си, нито можете да вземете на някого дрехата. Там дрехите не се дават даром. Който вземе дрехата на някого, той показва своето щеславие. Онзи, от когото си взел дрехата, е благороден човек, но ти, който я взимаш, не си от благородните. Какво ще излезе тогава? - От неблагородната постъпка на единия ще се види благородството на другия. Значи, неблагородният е послужил за обявление на благородството на другия.

Питам: В какво се заключава животът? Можете ли да кажете, че животът седи в това, един да служи за обявление на добродетелите на другите, а те да растат, велики да стават? Не, смисълът на живота не е в това. Всеки трябва да расте, да се развива. Някой изработи една хубава статуя, и всички казват: Да турим статуята

на пиедестал, да я виждат всички, които минават покрай нея. Турят статуята на пиедестала, и тя стои, надува се. Да, но ако не бяха камъните отдолу, можеше ли статуята да стои тъй високо, че всички да я виждат? В това ли се заключава достойнството на човека, да стои като статуя върху един пиедестал? Ако веруют на един човек е подобно на статуя, поставена върху пиедестал, какво верую е това? Ако неговата любов, ако неговото знание, ако неговата свобода прилича на статуя, поставена високо на пиедестал, да ги виждат всички хора, каква е тази любов, какво е това знание, каква е тази свобода? Това са общи принципи, общи положения. Защото, великото, красивото, което е дълбоко скрито в Бога, от никого не се вижда, но се чувства. Така трябва да постъпват всички. В тайно трябва да се работи, а само резултатите да бъдат наяве. Трябва ли да поставят добродетелите си на пиедестал, като красивите статуи? Човек трябва да бъде подобен на Бога. В това седи смисълът на живота.

Какви са качествата на Бога? Много са те и

неизбройми, но едно от тях е, че Бог никога не спи, нито дреме. Той всяко е буден. Откак светът съществува, и преди създаването му още, Божието око всяко е било будно. Когато хората спят, Бог е буден, всичко следи и нареджа. Мнозина се оплакват, че не са спали. Какви Синове Божии са тия хора, които се оплакват, че не са спали? Техният Баща винаги е буден, не спи, а те искат да спят! Досега Бог от никаква услуга не се е нуждаел, нито някой Му е служвал. Но когато се казва, че трябва да служим на Бога, това е съвсем друго нещо. Да служим на Бога, подразбира да служим на другите в името Божие, а не на Бога. Той никога не се е нуждаел от услугите на хората. Тогава как ще мязат на Баща си, щом искате да ви слугуват, да имате по няколко слуги на разположение? Съвременните хора искат да мязат на Баща си, а вършат работи, които Той никога не върши. В сърцето и ума на вашия Баща, в Когото вярвате, никога не са влизали мисъл или чувство на недоволство. Той всяко е доволен, даже не знае, какво нещо е

недоволството.

Следователно, колкото недоволството е чуждо за Бога, толкова хората живеят в недоволството. Вие трябва да се освободите от недоволството. Защо сте недоволни? - Защото не сте красиви, защото не обичате истината. Недоволни сте още че сте слаби, че нямате условия, богатства. Защо сте слаби? - Защото нямате знания. Защо сте бедни? - Защото нямате любов в себе си. Щом нямате любов, нямате и живот. Животът произтича от любовта. Ако имате любов, всичко ще имате. Ще кажете: Щом е така, да се обичаме! - Лесно е да се каже, че трябва да се обичате, но обичта е закон, който се отнася до душата. Да обичаш, това значи вътре в себе си да чувствуваш обичта. Освен това, когато обичаш някого, за да живееш, едновременно ти трябва да обичаш и другите хора. Щом обичаш и живееш, и другите хора ще се ползват от твоя живот и от твоята любов. Те ще живеят с тебе заедно. Който не може, като люби да живее, той не може да даде подтик и на другите хора да живеят. Всеки сам трябва да изпита своята любов и, ако я хареса, ще даде и

на другите да я опитат. Иначе, като не познавате любовта си, как ще я дадете на хората? Защо ще им причинявате страдания? Вие сами страдате от своята любов, а отгоре на това давате от нея и на другите хора да страдат. Вие търсите някого да ви обича. Той себе си не обича, вас ще обича! После, търсите някого да ви направи щастливи. Той себе си не е направил щастлив, че вас ще направи щастливи. Как можете да вярвате в това? Аз се чудя на лековерието на съвременните хора. Възможно ли е нещастният човек да направи някого щастлив? Хората вярват, че могат да станат като Драгана, като Стояна, като Петко, а не вярват, че могат да станат като Бога, в Когото има всички възможности да ги направи блажени, щастливи, любещи.

“И там имаше човек, болен от 38 години.” Като мина покрай него, Христос го запита: “Защо лежиш толкова години тук?” - Дълго време слугувах на хората, но като заболях, те ме пратиха тук на курорт. Вече 38 години става, как лежа пред тази къпалня, няма кой да ме пусне във водата. Христос му каза: “Напусни курорта!

Дигни одъра си, и излез вън!” Пробуди се съзнанието на болния, и той видя, че този курорт нищо не струва. Между посетителите на курорта имало голямо състезание, кой пръв да влезе в къпалнята след размътването на водата от ангела, който слизал един път през годината. Този болен трябвало да чака цели 38 години за една баня, и пак не могъл да се вреди. Трябвало да дойде Христос да му каже: “Дигни одъра си и излез вън! И без баня може.” Казвате: Как е могъл този човек да лежи 38 години само за една баня? Питам: Ами когато вие прекарвате цели 60 години с надежда, че ще получите отнякъде голямо богатство, че ще станете щастливи, вие не сте ли в положението на разслабения, който чакал цели 38 години пред къпалнята, за да се излекува? Мнозина очакват щастието в подобна форма - да влязат в къпалнята, да се окъпят и да излязат от там чисти, здрави. Добре е това, но хиляди курортисти има, и всеки иска да влезе в къпалнята, да се окъпе и излекува. Като го видя, Христос му каза: “Не ти трябва такова богатство, такова щастие. Дигни одъра си и иди да работиш!”

Какво разбирате под думите “дигни одъра си”?

И до днес още Христос стои пред тази къпалня и наблюдава, кой от курортистите има сила да дигне одъра си и да излезе вън. Когато Христос каза на болния, който 38 години беше лежал пред къпалнята да дигне одъра си, той започна да се озърта натук-натам, да намери някой да му помогне. Христос му каза: Аз искам да видя, можеш ли сам да дигнеш одъра си, да проверя силата ти. И той дигна одъра си, и каза на курортистите: “Варда!” Всички му сториха път да мине. В този момент стана пробуждане на съзнанието му. Той си казваше: Чудно нещо! Толкова години, как лежа пред тази къпалня, чакам да дойде някой да ме пусне във водата, без да зная, че съм имал сила сам да нося одъра си. Според тогавашния обичай, курортистите му казаха, че не е позволено съботен ден някой да дига одъра си. Кой те накара да направиш това? - Онзи, Който ме назначи на нова служба, Той ми каза да дигна одъра си, и аз Го послушах: дигнах одъра си, и излязох вън. Сега вървя по заповед. - Кой е този, който ти заповядда да

дигнеш одъра си? - Не зная. Той ми даде нова служба и ми каза да не лежа повече пред къпалнята. Той ме изпраща в друга къпалня, в голямото море, дето ангел слиза да размътва водата не само веднъж в годината, но всеки час.

Сега аз искам да обърна вниманието ви върху мисълта да работите върху себе си за пробуждане на съзнанието. Като работите така, стремете се да имате уважение към себе си, към близките си и обич към Бога. Който не обича Бога, той не е човек; който не почита и уважава себе си, той не е човек; който не е готов да се жертва за близния си, той не е човек. Докато сте на земята, било в сегашния, или в бъдещия живот, най великото нещо е да бъдете човеци. Няма по-велико нещо за сегашния човек от това, да бъде истински човек. Някой иска да бъде ангел. И това е добре, но да бъдете ангел, туй значи да ви назначат на служба. Ангелът е чиновник, и като чиновник, той е гражданин на Царството Божие. Същото нещо виждаме и в държавите на земята. Не може да бъде човек служител в някоя държава, ако първо не е неин

гражданин. Следователно, първо трябва да бъдете граждани, а после служители на Царството Божие. Това са естествени отношения. Също така можете да запитате хората, които казват, че имат майка и баща, де са техните майка и баща? Де е майка ти? - Не зная. - Де е баща ти? - Не зная. - На земята ли са, или не? - Умрели са. Питам: Можете ли да наречете свои майки и бащи онези, които умират, които губят съзнанието си, които имат толкова недостатъци, толкова слабости? Какво можете да очаквате от една слаба майка? От слабия нищо не може да се очаква. Истински Баща е само Онзи, Който никога не умира, никога не спи, никога не отслабва. Той е всесилен и всичко може да направи. В това всеки трябва да вярва.

Като говоря за вярата, аз имам предвид онази вяра, която няма никакво име. Който има тази вяра, той винаги носи в ръката си магическата тояжка, и каквото му потрябва, тропне с нея. Ако отиде на планината и пожелае да яде, той тропне с тояжката си и пред него се издига великолепен палат. Пак тропне с тояжката си, и вратата на

палата се отваря. Той влиза вътре и вижда много стаи, хубаво наредени, украсени с цветя, навсякъде музика свири. Тропне с тояжката си и пред него излизат слуги, готови да изпълнят заповедите му. Веднага слагат богата трапеза, и той започва да яде. Щом се нахрани, тропне с тояжката си, и всичко това веднага изчезва. Представете си, че вие имате способността да разполагате с магическата пръчица! Какъв щеше да бъде вашият живот?

Ще кажете, че това са забавления. - Съгласен съм с вас. Но питам: Когато някой човек прекара 60 години на земята, и през всичкото време търси щастие, богатство, високи служби, това не е ли забавление? Той намери ли това, което е търсил? Нищо не е намерил. Мнозина даже не са могли да поживеят повечко, да видят илюзиите, с които се забавлявали. Това не трябва да ви обезсърчава, нито да представя някакво противоречие. Аз искам да обърна вниманието ви върху ония неща, които представлят обвивки на живота. Когато някой не сполучи в живота си, това не значи, че е нещастен. Напротив, щастлив

е този човек.

Един турчин турил някакво обявление някъде, с което накарал минувачите да се спират. На обявленietо той написал: Който влезе вътре, пишман ще стане; който не влезе вътре, пак пишман ще стане. Заинтересуvalи се хората, започнали да се спират пред обявленietо, и като виждали, че някой излизал оттам, питали го: Какво има вътре? - Влез и виж сам! Значи, и който влезе, и който не влезе, все нещастен ще бъде. Аз тълкувам обявленietо по следния начин: Който влезе, даде парите си и не разбере, каквото е видял, той ще бъде нещастен. Който не влезе вътре, по нямане на средства, или на време, и той ще бъде нещастен. Влез и разбери! В това седи силата. Вие сте влезли вече, но за да не се пишманите, гледайте да разберете дълбокия смисъл на всичко, което сте видели и чули. Питам: Ако живеете и не разберете живота, какво сте придобили? Ако имате един приятел и не сте го разбрали, какво сте придобили? Ако слънцето изгрява и не сте доволни от него, разбрали ли сте живота? Ако

ядете и не сте доволни от яденето, разбрали ли сте живота? За да разберете живота и за да не съжалявате, че сте влезли в него, трябва да сте доволни от всичко, което вършите.

За да бъде доволен, човек непременно трябва да срещне своя Баща. И наистина, единственото нещо, което всички хора очакват, е да срещнат своя Баща, Когото не са виждали от незапомнени времена. Той постоянно пише писма на своите деца, но те понякога само *Му* отговарят, все нямат време. Обаче, съзнанието на повечето хора вече се пробужда, и в тях се явява желание да се върнат при Баща си. Те са взели торбичките си и са се отправили към Него, но си мислят: Дали ще ни приеме Баща ни? Толкова време се мина, откак не сме *Му* писали. Ние почти сме Го забравили. - Не се беспокойте, Баща ви ще ви приеме много добре: ще ви прегърне, ще ви целуне, ще заповядва да заколят най-угоеносто теле за вас. Ще има ядене, пиеене, веселие. Когато по-големият ви брат си дойде от нивата и чуе, че сте се върнали от странстването си, ще се разсърди, защото ще помисли, че ще вземете

дял от неговото наследство.

Какво виждаме днес? - Че ревността се събужда и между религиозните хора. Когато нов човек влезе в някое религиозно общество, всички започват да му казват: Ти едва дойде и желаеш вече да заемеш първо място. Между религиозните хора се забелязва желание всеки да изпъкне, да стане учител. - И най-хубавата цигулка да имате, за две години не можете да станете учител. Цели 30 години наред трябва да свири човек, и то по десетина часа на ден, за да стане поне третостепенен виртуоз. А тъй, едва държи лъка и да мисли, че свири хубаво, това значи да се самозалъгва. И певци има такива. Единствената певица, която съм слушал, беше една туркиня във Варна. Когато пееше никой не е виждаше, криеше се, но гласът се чуваше надалеч. Всички варненци се събраха около къщата да я слушат. Тя пееше за себе си. Истински певец, или музикант е този, който пее или свири за себе си. Някой, едва се научил да пее, ще излезе пред публика, а после ще каже, че не го оценили. Достойнство има човекът!

Човек трябва да бъде внимателен, на никого да не създава неприятности, или страдания. Дойде някой при мене, иска да му кажа истината. - Ако ти кажа истината ти ще бъдеш нещастен. - Не, аз съм силен, ще издържа на всичко. - Не е въпросът там. Аз искам да кажа на човека само онова, което може да го повдигне и задоволи. Така трябва да постъпват новите хора.

Какви са качествата на новия човек? Новият човек никога и на никое същество, малко или голямо, не трябва да причинява страдания. Към всички същества, които Бог е създал, той трябва да изпитва свещено чувство. Когото срещу, той трябва да бъде радостен и весел. От незнание, или от неразбиране, хората често си създават страдания едни на други. За да не става това, съзнанието им трябва да бъде будно. Ако някой е щастлив, и другите около него трябва да бъдат щастливи. Христос казва: "Син человечески не дойде да *Му* послужат, но да послужи". Ако някой иска другите да му служат, той ще им причини страдания. Ако той им служи, ще ги направи щастливи. Не, всеки трябва да служи,

като Христа. Три главни мотива взимат участие при служенето: да служиш от пробуждане на великата Божия Любов в тебе; да служиш от пробуждане на великата Божия Мъдрост в тебе; да служиш от пробуждане на великата Божия Истина в тебе.

Това са трите важни принципа, които взимат участие при служенето. Ако ги спазвате, вие ще бъдете готови на услуга и към най-малкото същество. Каквото и да направи то, вие ще бъдете снизходителни към него. Не презирайте малкото дете, което се учи да пее. То кряска, вика на майка си, сърди се взима първите уроци по пение: взима първия тон на живота, после втория и т.н. Като започне да пее, майката го поглади, помилва и казва: Отлично пее, добър певец ще стане моето детенце! Наистина, това дете, което днес кряска, някога ще стане отличен певец, музикант, художник, поет, учен или философ.

За да постигнете това, всички трябва да бъдете търпеливи, както Бог е дълготърпелив; всички трябва да любите, както Бог люби;

всички трябва да бъдете внимателни като Бога; всички трябва да приложите знанието си към хората, както Бог прилага своето. Както Бог прилага истината и свободата към всички хора, така и вие трябва да имате свещен трепет към нея, да я приложите в живота си. Всеки трябва да бъде прозорец, през който да минава Божествената светлина. Ако светлината и животът влизат през вашия прозорец, вие ще бъдете проводник за щастието на цялото човечество. Когато се запитвате, какво е предназначението ви на земята, казвам: Вашето предназначение е да бъдете проводници на живота и любовта, на знанието и мъдростта, на истината и свободата. Ако постигнете това, животът ви напълно се осмисля.

Като говоря върху тия принципи на живота, вие се натъквате на вашия личен живот и започвате да се смущавате. - Защо? - Изпадате в контраст. То е все едно да имам пред себе си хора, облечени в нечисти, изцапани дрехи, и да им говоря за чистота. Като се погледнат, в тях ще се появи желание да се окъпят. Вместо да

отидат в къпалнята, аз им казвам: Дигнете одъра си и вървете на работа! Никаква къпалня не ви е нужна. Ако е въпрос да бъдете облечени с нови, чисти дрехи, аз мога да тронна с пръчицата си, и моментално ще се видите облечени. Това мога да направя, но от вас се иска една добродетел - свещено да пазите дрехата, която ви е дадена. Какво ще направите вие? Ако нямаете тази добродетел в себе си, ще свалите дрехата си от гърба си и ще я дадете на някого от любов. Дрехата на любовта на никого не се дава. Давайте от изобилието на своя живот, и ще видите, как той ще мине и в близните ви. Давайте от изобилието на своето знание, за да премине и в близните ви. Давайте от изобилието на свободата си, за да премине в близните ви. Давайте от изобилието на любовта си, за да премине във всички хора на земята.

Как ще познаете, че Бог, т.е. Любовта е дошла във вас? Някой е болен, лежи отчаян, обезсърчен, и в това време чува тихия глас отвътре да му казва: Стани, дигни одъра си и ходи! Той казва: Татко, понеже чух гласа Ти, ставам и съм готов

да направя всичко, каквото пожелаеш. Днес хората искат да наредят работите си, да придобият знания и тогава да служат на Бога. Но Той казва: Станете, дигнете одъра си и идете на работа! Сега и аз ви казвам: Дигнете одъра си и идете на работа в света! Вие сте учени хора, можете да работите. Кажете ми как ще започнете работата? Ако остане на мене, ето как бих постъпил: първо ще намеря гладните хора. Като видя някой гладен, ще го питам колко деня не е ял. Ако ми каже, че не е ял два-три дня, ще го повикам дома си и първо ще му предложа вода да измие ръцете и краката си; после ще го накарам да среше косата си, да се преоблече, а след това ще го поканя на трапеза, покрита с чиста, хубава покривка, а на нея сложен пресен, топъл хляб и плодове. Пред него ще поставя чиста, бяла чиния, със златна вилица, лъжица и нож и ще му кажа: Заповядай нахрани се добре! Като се нахрани и благодари, ще му кажа: Ето, това е новото учение! Ако си доволен, ела сега с мене да помагаме на другите хора. По този начин ще събирам гладни хора и в продължение

на един месец ще имам около себе си най-малко хиляда души, с които ще отидем на бойното поле да атакуваме неприяителя. Така ще превземаме позиция след позиция. Какво по-хубаво от това? Казвате: Какво ще атакувате? Какви позиции ще превземате? - Ще гоним сиромашията, неправдата, лъжата, грубостта - с една дума, всички несгоди в света. За тази цел ще се въоръжим с топове, с пушки, с картечници и като подгоним неприяителя, ще възстановим Царството Божие на земята. Тогава ще сложим трапези, и всеки ще слугува на себе си. Защо? - Защото в Царството Божие всеки е слуга, няма кой на кого да слугува. В който ден всеки започне да слугува на себе си, дошло е Царството Божие на земята.

Време е вече да се слугува, да се разнася любовта в света. Всяка сутрин изпращайте по една светла мисъл, по едно добро, възвищено чувство. Тогава ще чуете гласа на Бога, Който вижда всичко и следи, какви са вашите мисли и чувства, които изпращате в света. Всеки ден правете по една добра постъпка, за която да

получите одобрението на Живия Бог. Ако мисълта, чувството и постъпката ви са добри, ще чуете гласа на Бога тих и дълбок. Който казва: Влезте в Царството Божие! Вие извършихте Моята воля, като причинихте на братята си радости, а не страдания.

Сега, аз желая всички да бъдете носители на новото учение - учение на Любовта, учение на почит и уважение, на зачитане на всичко красиво, чисто и възвищено в света.

Казвате: Можем ли да приложим това учение?

- От вас зависи. Казах ви, че сте добри, а вие се съмнявате. Аз взимам думата "добър" в положителен смисъл, а вие я взимате в отрицателен и казвате, че не сте още добри. Не, вие можете да бъдете добри още сега - от вас зависи това. Че някой направил известна погрешка - това е негова работа. Защо трябва вие да се сърдите, да се тревожите? Не се занимавайте с чуждите погрешки. Ако разбирате дълбокия смисъл на нещата, ще видите, че погрешките на хората са благословение за вас.

Един млад момък тръгнал да търси своята

възлюбена по света, но не могъл да я намери. Като се връщал от своето дирене отчаян, разбит, недоволен, той видял на пътя една красива мома с пукната глава и счупен крак. Като я погледнал в това положение, той се съжалил над нея. Приближил се близо до момата и си казал: Понеже не намерих своята възлюбена, ще направя едно добро на тази красива мома. Превързал главата □, превързал крака □ и спрял при нея да поговорят. Момата започнала да се оплаква, как пострадала, какви болки изпитвала в главата и в крака, но той □ казал: Много добре стана, че те удариха. Ако не беше пострадала, аз нямаше да те намеря. Много години се изминаха, откак те търся. Той познал в лицето на красивата мома своята възлюбена.

Ако вашата глава е пукната, ако кракът ви е счупен и ви намери вашият възлюбен, болките и страданията ви са на място. Тъй щото, както и колкото да страдате, радвайте се, ако това страдание е послужило като повод да намерите Онзи, Който ви обича.

Желая на всички да имате присъствието на

Божията Любов, която носи живот в себе си. Да имате присъствието на Божията Мъдрост, която носи знание и светлина. Да имате присъствието на Божията Истина, която носи свобода за човешките души!

Господи, да пребъде Твойт Дух на Любовта, Твойт Дух на Мъдростта и Твойт Дух на Истината в нашите сърца!

4. Съборна беседа от Учителя, държана на 21 август 1934 г. 5 ч.
София - Изгрев

•СЪДЪРЖАНИЕ•

1. Часът на любовта	3
2. И помаза	29
3. Великото и малкото	65
4. Дигни одъра си!	92